

argus

Gevonden Voorwerpen

Jaargang 19 | NR. 3 | Apr. 2021 | UHSK

Editorial

Everyone has lost something. Maybe it's the key you have in your hand, that one nice jumper of your grandmother's or the motivation to study in this day and age. Fortunately, there are also many things that we find again. That also applies to this edition of the Argus. This time, the editors went into the archives and dusted off a few gems. Because what appears in the Argus is never really lost, at least not if it is up to us.

Of course, there is also much new stuff in this Argus. Berend reminds us of the time that the UHSK actually went on trips, with his review of a legendary Big Trip. Jitske, Aoife and Huub in turn make sure that special and beautiful stories from the past are not being lost. Jitske tells an amazing story and all the fun facts about the Stone of Scone. Lotte writes about the special art we almost lost and Huub introduces us to the remarkable artist Sixto Rodriguez. Don't mind being a bit lost sometimes? Then this Argus has plenty of good stories for you too. Aoife and Tim transport you to a whole other world with their enchanting fiction. Don't wander too far though, because there is a sharp story waiting from Alex about the archiving of the internet. This Argus also contains many poems, most of which are about the most beautiful city there is.

So sit back and relax. Who knows, maybe we will soon be able to read the Argus together in the UHSK-room, just make sure you don't lose it until then. Have fun reading.

Gijs

Inhoud

- 2 Redactievraag

Vereniging

- 3 Ἰθάκη - Ithaca
Dimitris Mitakos
- 4 Bestuursbabbels: Lost and Found
Dimitris Mitakos
- 6 Waan je rijk voor een dag in de Therme
Berend van der Hoop

Geschiedenis

- 8 Schots en scheef: het lot van de Stone of Scone
Jitske Hell
- 10 Same as it ever was
Alex Nagel
- 12 Cargo Cult
Felix Smit
- 14 Their bones will surely rise
Stuart Duncan

Cultuur

- 15 De verloren noot: Bijzondere werken op bijzondere plekken
Felix Smit
- 16 Gezocht en gevonden: het magische verhaal van Sugar Man
Huub Mol

EINDREDACTIE

Voorzitter: Gijs Toussaint
Secretaris: Rutger Loof
Penningmeester: Mariëtte Peutz

Commissaris Evenementen:
Teddy Scholten
Commissaris PR:
Felix Smit
Commissaris Vormgeving:
Stuart Duncan

- 17 Voluntarily living in lockdown. The secret life of Japanese Hikikomori
Rutger Loof
- 18 Art Worth Stealing
Lotte Nieboer
- 20 Het floriebos
Teddy Scholten

Utrecht

- 21 Volle kroegen volle zalen
Gijs Toussaint
- 22 Bovenop de Dom!
Gijs Toussaint
- 23 Lente in Utrecht
Mariëtte Peutz
- 24 Een roep om aandacht: meningen in het wild
Teddy Scholten

Poezie & Proza

- 26 Zelfspotfratsen
Rutger Loof
- 28 Finders Keepers
Aoife Tilleman
- 30 The Dark Between Worlds
Tim Groot

Archief

- 31 HET BOOSWORDENSTAPPENPLAN
Thomas van Royen
- 32 Een puur informatieve handleiding witwassen voor de arme student
Maud Roelse

Redactioneel

Misschien is het de sleutel die je in je hand hebt, die ene leuke leuke trui van je oma of de motivatie om in deze tijd nog te studeren. Gelukkig zijn er ook veel dingen die we weer terugvinden. Dat geldt ook voor deze editie van de Argus. De redactie is deze keer de archieven ingedoken en heeft een aantal parels uit de oude doos afgestoft. Want wat in de Argus verschijnt gaat natuurlijk nooit echt verloren, niet als het aan ons ligt in ieder geval.

Uiteraard staat er ook veel nieuws in deze Argus. Zo herinnert Berend ons aan de tijd dat de UHSK nog wel eens op reis ging, met zijn terugblik op een legendarische Grote Reis. Jitske, Aoife en Huub zorgen er op hun beurt voor dat bijzondere en mooie verhalen uit het verleden niet verloren gaan. Jitske vertelt het wonderbaarlijke verhaal en alle fun facts over de Stone of Scone. Lotte schrijft over de kunst die we zomaar kwijt hadden kunnen zijn en Huub stelt ons voor aan de opmerkelijke artiest Sixto Rodriguez. Vind je het nou niet zo erg om soms een beetje verdwaald te zijn? Dan heeft deze Argus ook genoeg moois voor jou. Aoife en Tim vervoeren je met hun betoverende fictie mee naar een hele andere wereld. Dwaal echter niet te ver, want er wacht nog een scherp verhaal van Alex over de archivering van het internet. Deze Argus bevat ook lekker veel gedichten, de meeste gaan over de mooiste stad die er is.

Ga er dus maar lekker voor zitten. Wie weet kunnen we de Argus binnenkort weer samen op de kamer lezen, raak hem tot die tijd vooral niet kwijt. Veel leesplezier.

Gijs

REDACTIE

Ivo van Arendonk
Berend van der Hoop
Alex Nagel
Jitske Hell

Arturo Tripiciano
Huub Mol
Beau Visser
Tim Groot
Lotte Nieboer
Aoife Tilleman

REDACTIEVRAAG

Alex Nagel

There was something I once had that I would very much like to have again, but I lost my memory.

Felix Smit

Het gevoel van 'en nu gauw slapen, dan wordt het sneller morgen'.

Lotte Nieboer

My will to live :)

Stuart Duncan

A flight back to the Netherlands! Working from Zimbabwe isn't well... working.

Beau Visser

De basisbeurs.

Arturo Tripiciano

An old typewriter from my great-grandmother; I remember using it years ago so it should be somewhere in the house. I should look for it one of these days.

Rutger Loof

De goeie ouwe tijd. En mijn Bionicles.

Gijs Toussaint

Monkey, mijn knuffel.

Berend van der Hoop

Dat ene gele legoblokje dat ik verloor toen ik 6 was.

argaaasp!

Welk ding/voorwerp zou jij graag terug willen vinden?

Aoife Tilleman

My sanity.

Jitske Hell

Mijn motivatie om m'n essay te schrijven.

Teddy Scholten

Al die haarclipjes en elastiekjes die ik door de jaren heen kwijtgeraakt ben.

Mariëtte Peutz

Wildbloemen

Tim Groot

Toen ik 14 was besteedde ik als fan van 'The Yogscast' weken aan het maken van een kaart van hun Minecraft laboratorium, door uren aan beeldmateriaal door te pluizen voor alle specifieke afmetingen. Toen verloor ik hem opeens op reis in Sri Lanka, nadat ik voor vijf minuten de bus had verlaten om een waterval te bekijken. Mis die kaart tot de dag van vandaag...

Huib Mol

Het voetbalplaatje van Ruut van der Rijt.

Ἰθάκη - Ithaca

Κ.Π. Καβάφης

Σὰ βγείς στὸν πηγαμιὸ γιὰ τὴν Ἰθάκη,
νὰ εὐχέσαι νᾶναι μακρὺς ὁ δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.
Τοὺς Λαιστρυγόνας καὶ τοὺς Κύκλωπας,
τὸν θυμωμένο Ποσειδῶνα μὴ φοβάσαι,
τέτοια στὸν δρόμο σου ποτέ σου δὲν θὰ βρεῖς,
ἂν μὲν ἢ σκέψις σου ὕψηλῃ, ἂν ἐκλεκτὴ
συγκίνησις τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα σου ἀγγίζει.
Τοὺς Λαιστρυγόνας καὶ τοὺς Κύκλωπας,
τὸν ἄγριο Ποσειδῶνα δὲν θὰ συναντήσεις,
ἂν δὲν τοὺς κουβανεῖς μὲς στὴν ψυχὴ σου,
ἂν ἢ ψυχὴ σου δὲν τοὺς στήνει ἐμπρὸς σου.

Νὰ εὐχέσαι νὰ ᾿ναι μακρὺς ὁ δρόμος.
Πολλὰ τὰ καλοκαιρινὰ πρωῒᾶ νὰ εἶναι
ποὺ μὲ τί εὐχαρίστηση, μὲ τί χαρὰ
θὰ μπαίνεις σὲ λιμένας πρωτοειδωμένους·
νὰ σταματῇσις σ' ἐμπορεῖα Φοινικικά,
καὶ τὲς καλὲςπραγματείες ν' ἀποκτήσεις,
σεντέφια καὶ κοράλλια, κεχριμπάρια κ' ἔβενους,
καὶ ἡδονικὰ μυρωδικὰ κάθε λογῆς,
ὅσο μπορεῖς πιὸ ἄφθονα ἡδονικὰ μυρωδικά.
Σὲ πόλεις Αἰγυπτιακὲς πολλὰς νὰ πᾶς,
νὰ μάθεις καὶ νὰ μάθεις ἀπ' τοὺς σπουδασμένους.

Πάντα στὸ νοῦ σου νᾶχῃς τὴν Ἰθάκη.
Τὸ φθάσιμον ἐκεῖ εἶν' ὁ προορισμός σου.
Ἀλλὰ μὴ βιάζῃς τὸ ταξίδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλὰ νὰ διαρκέσει.
Καὶ γέρος πιά ν' ἀράξῃς στὸ νησί,
πλούσιος μὲ ὅσα κέρδισες στὸν δρόμο,
μὴ προσδοκῶντας πλούτη νὰ σὲ δώσῃ ἡ Ἰθάκη.

Ἡ Ἰθάκη σ' ἔδωσε τ' ὠραῖο ταξίδι.
Χωρὶς αὐτὴν δὲν θᾶβγαίνες στὸν δρόμο.
Ἄλλα δὲν ἔχει νὰ σὲ δώσει πιά.

Κι ἂν πτωχικὴ τὴν βρῇς, ἡ Ἰθάκη δὲν σὲ γέλασε.
Ἔτσι σοφὸς ποὺ ἔγινες, μὲ τόση πείρα,
ἤδη θὰ τὸ κατάλαβες ἡ Ἰθάκη τί σημαίνουν.

C.P. Cavafy

As you set out for Ithaka
hope your road is a long one,
full of adventure, full of discovery.
Laistrygonians, Cyclops,
angry Poseidon—don't be afraid of them:
you'll never find things like that on your way
as long as you keep your thoughts raised high,
as long as a rare excitement
stirs your spirit and your body.
Laistrygonians, Cyclops,
wild Poseidon—you won't encounter them
unless you bring them along inside your soul,
unless your soul sets them up in front of you.

Hope your road is a long one.
May there be many summer mornings when,
with what pleasure, what joy,
you enter harbors you're seeing for the first time;
may you stop at Phoenician trading stations
to buy fine things,
mother of pearl and coral, amber and ebony,
sensual perfume of every kind—
as many sensual perfumes as you can;
and may you visit many Egyptian cities
to learn and go on learning from their scholars.

Keep Ithaka always in your mind.
Arriving there is what you're destined for.
But don't hurry the journey at all.
Better if it lasts for years,
so you're old by the time you reach the island,
wealthy with all you've gained on the way,
not expecting Ithaka to make you rich.

Ithaka gave you the marvelous journey.
Without her you wouldn't have set out.
She has nothing left to give you now.

And if you find her poor, Ithaka won't have fooled you.
Wise as you will have become, so full of experience,
you'll have understood by then what these Ithakas mean.

Lost and Found

By Dimitris Mitakos

Loss as a concept is quite peculiar. We've all had those moments when, you're standing in the entrance of the K-sjot at 2 am waiting for your friend to finally put an end to a rather pathetic attempt of flirting with someone random. You then receive the worst news you've heard that evening, delivered by a FeCo member themselves. 'We've lost your bag.' 'Are you sure this is the number we gave it?' 'Did you leave it here with your coat?' A thousand questions get asked in a second, and you start playing out a million scenarios in your head. How am I going to get into my house with no keys? Where did I leave my bike, is that also lost now? I don't have a wallet, who is going to pay for my 'after FeCo' chicken nuggets? The feeling of loss sinks in, and after chugging the last beer you've been handed, you make peace with the fact that the next few days will consist of a series of adventures, all with one goal. Finding what once was lost.

Loss can mean much more than just losing a wallet or your keys. I should know, as I am currently writing this only a few days after I've lost my own wallet and bike keys. The feeling of loss is universal, everyone gets it. You can probably imagine how I felt when I realised something important had gone missing. But if we are to boil down loss, it would leave us with just the feeling of absence, simmering at the bottom of the pot. Something of value is missing, and it does not necessarily have to be a set of keys, a wallet, or your promiscuous friend at a Gala. Absence and therefore loss are feelings we as students have experienced recently in ways we might not have thought about.

Moving for university, whether you move thousands of kilometres away from home, or you still live with your parents and commute daily, is a monumental

instance in our lives. It is the moment your life changes, and as I like to think of it, the moment you experience your first great loss. The feeling of absence comes when you realise that this might be the last summer you hang out with high-school friends. It is the last time your parents see you as their little baby. The last time you walk around your town with all the joy and angst that comes with being a teenager. Now don't get me wrong, we each go through these changes at different times, due to different circumstances. But starting university, joining an association, working through an internship that you like, all of these things not only mark the change, they also solidify it. And thus, the loss of your younger self becomes more evident.

Losing my wallet does not necessarily mean that I will no longer be able to pay for anything else in my life. Oh, do I wish that was the case, especially for the belastingdienst. But alas, I have to find a new one. The key words here is to find. No matter what you lose, it will always kick off a process of finding a replacement. A new key, a new wallet, new friends, a new self. A cool quote provided by your favourite search engine goes 'man cannot discover new oceans unless he has the courage to lose sight of the shore'. Although nowhere close to the poetry levels of this year's commissieslag haikus, this quote by André Gide really makes me think about the importance of loss.

Picture it with me. We are on a boat together, the salty water splashing about while we leave the shore behind us. Really put in the effort here to picture it and you might experience, even for a fleeting moment, what it would feel like to take the ferry for our trip to Ameland. Now look back at the shore with me. I like to think of that shore as our previous selves.

The teenagers with all their problems, relationships and ideas. That is the shore we are losing sight of. Now look at the open sea in front of us. It is filled with possibilities. We can go in any direction we want; towards anything we wish. Without losing the shore, we would have never sailed so far out. Without leaving ourselves behind, we cannot grow. Without loss, we cannot find, because there is no absence, and nothing needs to be replaced.

Is this a voluntary journey you ask? Not really. It just happens, and we realise it does once we've already lost sight of our shores. But the nice thing about going through this journey is that sometimes, when you experience the loss, you also realise that you've done some of the finding already. That's what happened to me, when I joined my first committee in the UHSK, and even more so when I joined the board. And it happened again, when we went into what was promised to be a two-week vacation, that turned out to feel like a life long house arrest. I might have lost some of my friends back home or lost contact with relatively new ones from here, but

I also picked up a few along the way. Ones that dress up as Sinterklaas and hand out beer. Friends that design cool sweaters or make sure the association doesn't file bankruptcy. I've found people to talk to, to listen to and more importantly to drink with.

I've also found a new version of myself. I carry the memories of what I lost within, since they are the ones that have helped me do 'the finding'. I think we can all relate to the process of evolving when coming to study here. We feel it through the sense of absence, and of discovery. If I had not 'lost' my past self, gone because I left my shore, I would have never found what I now consider to be my second family here in Utrecht. And no matter how overtly sentimental it might sound, that is the purpose of our not-so-little association. It is a place where you might lose your wallet at a night out, but you will find a new life, a new self and new friends, maybe for life.

UHSK
Sinds 1926

Waan je rijk voor een dag in de Therme

Door: Berend van der Hoop

De Grote Reis, voor inmiddels twee generaties aan UHSK-leden is het slechts een abstract begrip. De pandemie die onze levens zo ingrijpend beïnvloedt, heeft ook al twee keer de beste week van het jaar aan de grond weten te houden. Om toch een beeld van deze unieke reis te schetsen en om mezelf even lekker in nostalgie onder te dompelen, blik ik in dit artikel terug op een wel heel bijzondere Grote Reis-ervaring.

In april 2017 zat ik zelf in mijn eerste jaar en ging de reis naar Roemenië toe. Een land van enorme contrasten en voor ons bijzondere ervaringen. Het is één van de armste landen van Europa, maar ook één van de snelst groeiende economieën. Enorme commerciële billboards bovenop armoedige betonnen flats getuigen nog van het communistische verleden en de plotselinge overgang naar kapitalisme. Een van de grootste voorbeelden van dit contrast ligt net buiten de hoofdstad Boekarest. Het eerste weekend van de reis was het Pasen en in het streng orthodoxe Roemenië was bijna alles dicht, zelfs de meeste supermarkten. De uitzondering was het enorme zwemparadijs de Therme București buiten de stad. Gloednieuw, reusachtig en ontzettend duur; in West-Europa zou zoiets een rib uit je lijf kosten om er zelfs maar een voet binnen te zetten. Wij als arme studenten zouden er echter snel achter komen dat dit hier niet het geval was.

70 Roemeense lei voor een hele dag kostte het bij de ingang, omgerekend 14 euro. Vervolgens kregen we een mooi polsbandje met een scanbare tag erop, dit was onze sleutel tot het paradijs. Een tripje door de kleedkamers, zwemkleding aan, om vervolgens een enorme hal met glazen dak binnen te treden. Het eerste wat opviel waren

de ongeveer vijftien glijbanen van verschillende vormen en maten die door elkaar heen kronkelden. Daarachter lag een groot overdekt terras met palmen en ligstoelen. Door het raam was een buitenbad met stromende rivier te zien. Natuurlijk gingen de meeste van ons meteen de glijbanen op, maar we wisten nog niet wat ons te wachten stond in de volgende hal.

Na genoeg plezier, bijna-dood-ervaringen en voor mij een verloren oog lens, verlieten we de glijbanen om de rest van het reusachtige complex te verkennen. De groep van vijftig UHSK'ers had zich inmiddels in kleinere groepjes opgesplitst om te doen waar ze zin in hadden. Op zoek naar andere mensen liep ik langs massagestoelen en infraroodbanken, stoombaden met verschillende kruidenluchten en watervaldouches. Daar vonden we een grote groep studenten bij iets wat weinigen van ons ooit zelf hadden meegemaakt: een cocktailbar midden in het zwembad. En je kon er niet zomaar cocktails halen, in het zwembad dreven menukaarten met meer dan dertig keuzes, allemaal van topkwaliteit. Met je polsbandje kon je betalen, de totale kosten van je bezoek rekende je dan af bij de uitgang. "Hoeveel kostte die cocktails dan wel niet?", hoor ik je vragen. Tien euro of meer, zoals in Nederland meestal het geval is? Nee, niet meer dan 10 tot 15 lei: 2 of 3 euro. Je kan je voorstellen dat de meesten van ons al snel aangeschoten en genietend in het zwembad dobberden.

Heel veel meer dan een zwembad met cocktailbar en af en toe een luxe stoombad had een grote groep studenten niet nodig om een fantastische dag te hebben. Nu is een groot luxe zwemparadijs niet per se bijzonder. Veel mensen hebben er op vakantie vast wel eens een bezocht.

Toch was dit totaal anders. Toen we vanuit ons hostel vertrokken was dit wel het laatste wat we verwachtten. Zo'n uitbundige luxe in zo'n contrasterend land en dan voor een bizar lage prijs. Welgeteld heb ik 225 lei uitgegeven die dag, omgerekend iets meer dan 40 euro. Voor een 'arme' Nederlandse student is dat een droom, voor een gemiddelde Roemeen is dat 10% van diens maandsalaris. Die verhouding werd ons toch ook weer even flink duidelijk gemaakt.

“Hoeveel kostte die cocktails dan wel niet?”, hoor ik je vragen.

De dinsdag van die reis hadden we vanaf de middag vrije tijd. Ongeveer de helft van de groep vond dit een goede gelegenheid om op eigen houtje nog een keer terug te gaan naar de Therme. Bij ons eerste bezoek hadden we een van de hallen achterwege gelaten. Je moest daar betalen om door een poortje te kunnen en dat schrok ons een beetje af. Toen we echter hoorden dat dit maar 20 Lei kostte, besloten we om bij ons tweede bezoek toch eens op onderzoek uit te gaan. Het VIP-bad was nog mooier dan waar we in het weekend hadden rondgehangen. Om het zwembad, wederom met cocktailbars, lagen bubbelbaden te midden van een nagebootste jungle met palmbomen. Vanuit hier kon je ook naar het verwarmde buitengedeelte, wat in de zon nog beter was. Vanwege de lange vrije tijd bleven we tot halverwege de avond. In het donker lichtten de baden op in prachtige kleuren. De verlichte stoom boven het buitenbad kleurde alles in blauw, paars of rood. Met een dikke vijf cocktails achter de kiezen vonden we dit allemaal extra mooi. In de taxi terug ben ik keihard in slaap gesukkeld.

Mocht je nou denken: 'deze ervaring wil ik ook hebben', dan is dat makkelijker dan je denkt. Je zult de vijftig geschiedenisstudenten waarschijnlijk moeten missen, maar een weekendje naar de Therme is zo te regelen. Voor nog geen 300 euro heb je een retourvlucht, hotel en een heel weekend in het zwemparadijs. Ik denk dat we tijdens de pandemie allemaal wel wat DUO-geld hebben opgespaard. Ik denk ook dat we een weekend als dit allemaal wel verdiend hebben na deze periode.

Het grootste deel van de UHSK'ers die je spreekt over de Grote Reis zal je zeggen dat zijn of haar eerste reis de beste was. Voor mij was dat zeker zo, en niet alleen vanwege een dag chillen in een zwemparadijs. Roemenië is nog steeds het meest bijzondere land dat ik ooit bezocht heb. De eerder genoemde contrasten, maar ook de geschiedenis en bizarre taferelen blijven me bij. Een professionele voetbalwedstrijd volgen in een uitgegraven kuil met kleine tribunes. Een verlaten casino aan zee dat eruit ziet als een spookhuis. Mensen op het platteland in huisjes van golfplaten die massaal komen kijken als er een touringcar door hun dorpje rijdt. In Boekarest 24 graden en een paar dagen later sneeuw in Transsylvanië; Dit soort ervaringen heb ik, ook op volgende Grote Reizen, niet weer zo meegemaakt. Ik hoop dat de UHSK nog jaren dit soort bijzondere reizen blijft organiseren en dat ik nog jaren nieuwe studenten hierover kan vertellen.

Ik hoop ook dat we snel weer reizen met elkaar kunnen ondernemen. Als ouderejaars heb ik mijn tijd in het buitenland met de UHSK wel gehad, maar onze eigen Therme maken op Ameland zie ik zeker nog voor me. Ondertussen zullen we het nog even vol moeten houden in deze crisis. Hopelijk gaat dat gemakkelijker met de goede herinneringen die we hebben. Een van de recente reviews van de Therme op Tripadvisor luidt kort maar krachtig: "OMG OMG DESERVES EVERY EURO". Ik denk dat elke UHSK'er op de reis naar Roemenië het daar nog steeds mee eens is.

Schots en scheef: het lot van de Stone of Scone

Door: Jitske Hell

Nee, deze Scone heeft niks te maken met jam, room of thee, wel is hij net zo Schots. De 'Stone of Scone' is daarentegen geen gebakje, maar een massief stuk rood zandsteen uit de negende eeuw. De steen dankt zijn naam aan zijn oorspronkelijke thuis: de Scone-abdij in het Schotse plaatsje Scone, dat in de buurt van Perth ligt. De steen, ook wel bekend als de Stone of Destiny, was onderdeel van de rituele kroningsceremonies van Schotse monarchen. Het was daarmee een eeuwenoud en geliefd symbool van Schotse soevereiniteit, tot het in 1296 helemaal misging. Engeland kon het weer eens niet laten om zich met de zaken van de Schotten bemoeien en de twee koninkrijkes gingen met elkaar op de vuist. Na een Schotse nederlaag in de Slag bij Dunbar nam de Engelse koning Edward I de Stone of Scone mee naar Engeland. Vervolgens liet hij een speciale houten troon maken, waarbij de Stone of Scone werd ingelegd in het voetstuk van de troon. Vanaf dat moment werden Engelse, en later Britse, monarchen op deze troon in de Westminster Abbey gekroond.

Voor de Schotten is het lot van hun geliefde Stone of Scone altijd een pijnpunt gebleven. Het was voor trotse, nationalistische Schotten uiterst pijnlijk dat Engelse en Britse monarchen werden gekroond op het symbool van Schotse soevereiniteit. Echter behaalden deze Schotten in 1950, 654 jaar na hun nederlaag bij Dunbar, een overwinning op de Engelsen. Op Kerstdag 1950 lukte het vier Schotse studenten namelijk om de Stone of Scone uit de Westminster Abbey te stelen.

Een replica van de Stone of Scone

Het verhaal klinkt Dan Brown-achtig, maar toch is het waar gebeurd. Vier studenten aan de universiteit van Glasgow beraamden niet alleen een plan om de Stone of Scone terug te stelen – ze kwamen er ook mee weg. Deze jonge studenten waren drie mannen genaamd Ian Hamilton, Alan Stuart en Gavin Vernon en een vrouw genaamd Kay Matheson. Hamilton was de strateeg van het viertal. Eerst voerde hij een dosis inleeswerk uit waar menig geschiedenisstudent jaloers op zou zijn. Daarna verkende hij Westminster Abbey meerdere keren in de dagen voor de diefstal. Achteraf bleek dat deze zorgvuldige surveillancetripjes het mogelijk hadden gemaakt om snel en efficiënt in te breken.

Het was een ijskoude winteravond toen het viertal in twee auto's zonder verwarming richting Londen vertrok. Na een reis van twintig uur kwamen ze aan op hun bestemming. Eenmaal daar was het vrij makkelijk om bij de troon te komen: tijdens zijn verkenningstochten had Hamilton een zijdeur gevonden die niet van hard eikenhout, maar van veel zachter dennenhout gemaakt was. Terwijl Matheson achterbleef om de motor van één van de vluchtauto's te laten lopen, braken de andere drie de zijdeur in met een breekijzer.

Vier studenten aan de universiteit van Glasgow beraamden niet alleen een plan om de Stone of Scone terug te stelen – ze kwamen er ook mee weg.

Op dat moment kwamen de studenten hun eerste probleem van de avond tegen: de 150 kilogram zware steen moest uit zijn op maat gemaakte plekje in de troon gewrikt worden. De studenten hadden niet stilgestaan bij het gewicht van de steen en het feit dat de troon ervoor gemaakt was om deze steen in te sluiten. In de worsteling om de steen los te krijgen, braken de drie studenten de eeuwenoude houten troon, twee tenen en de steen zelf. De Stone of Scone was scheef doormidden gebroken. Maar elk nadeel heeft zijn voordeel, want de steen bleek makkelijker te dragen nu hij toch al in stukjes lag. Hamilton pakte het eerste brokstuk van de Stone op en haastte zich ermee naar de Ford Anglia van Matheson.

Toen Hamilton de Westminster Abbey opnieuw wilde betreden, kwam hij het tweede probleem van die avond tegen: politie. Matheson en Hamilton deden het enige wat je tijdens een dergelijk filmwaardig avontuur kan doen, ze begonnen heftig te zoenen en deden alsof ze een dronken, verliefd stelletje waren dat tevergeefs op zoek was naar een Bed en Breakfast. Geloof het of niet, maar dit werkte ook nog. Matheson vluchtte vervolgens weg met de eerste helft van de steen en Hamilton, Stuart en Vernon slaagden erin om het tweede brokstuk mee te nemen.

Toen volgde het derde probleem: de diefstal werd vrijwel meteen opgemerkt door de wacht en gerapporteerd aan de politie, die overal wegblokkades vormde. Matheson passeerde de blokkades gemakkelijk; als alleenreizende vrouw was ze geen verdachte in de diefstal van een 150 kilogram wegend historisch artefact. De drie mannen waren daarentegen veel verdachter, waarop ze besloten de steen in een leeg veld in Kent te begraven en hem later op te halen. Hoewel het drietal bij het ophalen van de Stone of Scone even moest wachten tot een groep Roma het veld hadden verlaten, was ook dit plan succesvol. De steen werd opgegraven en naar Schotland gereden, waar hij werd ondergedompeld in whisky als thuiskomst ritueel. Ook lieten de studenten de Stone of Scone in het geheim repareren. Daarna verborgen ze hem in de ruïnes van de abdij van Arbroath in Angus.

De diefstal bereikte de voorpagina's van kranten wereldwijd en al snel werd er een groot onderzoek opgezet. De politie kwam de vier studenten snel op het spoor, simpelweg door bij Schotse bibliotheken na te vragen of iemand in het bijzonder interesse had getoond in de Stone of Scone. Hamilton, die later strafrechtadvocaat werd, zei dat hij zijn eigen zaak zelf nooit zou hebben aangenomen vanwege de enorme stupiditeit van hemzelf en zijn medestudenten. Ondanks het feit dat de politie het viertal had ontdekt, haalden de verhoren niks uit. Het viertal zweeg in alle talen en de Stone of Scone bleef vermist.

Na een tijdje beseften de studenten dat ze hun doel eigenlijk al hadden bereikt: Schotse onafhankelijkheid was een wereldwijd gespreksonderwerp geworden. Hierop besloten ze de Stone of Scone weer tevoorschijn te toveren. De onthulling van de Stone of Scone vond plaats op 11 april 1951, drie-en-een-halve maand na de roof. Hierop keerde de Stone terug naar Westminster Abbey, waarna het onderdeel was van de kroning van Elizabeth II in 1953. De vier studenten werden niet

vervolgd voor hun actie en ze hebben elkaar na hun avontuur nooit meer ontmoet.

Echter legde de Stone of Scone zijn reis van Londen naar Schotland nog één keer af. Op 15 november 1996, precies zeven eeuwen nadat Edward I de Stone of Scone uit Schotland had meegenomen, gaf de Britse premier John Major het voorwerp terug aan Schotland. De Stone of Scone verbleef tot december 2020 samen met de Schotse kroonjuwelen in de kroningszaal van Edinburgh Castle, daarna verplaatste de Schotse overheid de steen naar het stadhuis van Perth. Wel kan de Stone nog altijd teruggehaald worden naar Engeland voor kroningsceremonies, maar vanwege de vermoedelijke onsterfelijkheid van koning Elizabeth II zit dit er voorlopig niet in.

Fun facts:

- Sommige mensen geloven dat de Stone of Scone die Edward I uit Schotland haalde eigenlijk een replica was en dat de monniken van de abdij de originele steen ergens begraven hadden op Dunsinane Hill of in de rivier Tay hadden gegooid.
- Eén van de studenten die deelnam aan de roof, Alan Stuart, is de oudoom van UHSK'er Emma Rademaker.
- De Stone of Scone wordt soms ook Jacob's Pillow Stone genoemd, omdat deze steen volgens de legende het hoofdkussen van de Bijbelse Jakob is geweest.
- De Stone of Scone werd tijdens de Tweede Wereldoorlog stiekem onder Westminster Abbey begraven om hem veilig te houden. Een kaart waarmee de steen teruggevonden kon worden, werd uit voorzorg naar de Canadese premier gestuurd. Het plan werkte en de steen overleefde de Duitse bommenregen zonder beschadigingen.
- In 2008 kwam de film *Destiny* uit, waarin het verhaal van de diefstal van de Stone of Scone in 1950 wordt verteld.

Same as it Ever Was: The Hollowness of Digital Preservation

By: Alex Nagel

Fritz Lang's *Metropolis* is regarded as one of cinema's earliest "masterpieces". The film's depiction of towering skyscrapers inhabited by the wealthy and dark, squalid slums for the working class would almost single-handedly create the archetype of the cyberpunk city. Its depiction of a golden humanoid robot would go on to inspire C3PO from *Star Wars*. The *Metropolis* created under the direction of Fritz Lang was also not released until 2010. There was a film named *Metropolis* that was released in 1927 that would become a successful and influential film, but this was a version edited down by a panicking studio desperate to salvage a return on their massive investment. As a part of their historical revisionism, the studio that produced *Metropolis* destroyed what they thought were all the original prints of the film. But in 2008, archivists recovered a reproduction of an original negative from the film archives of a museum in Buenos Aires. The fact that *Metropolis* exists in nearly its original state is a miracle. The film print was a reproduction of a negative sent to Argentina before the film was released to dismal sales in Europe.

Metropolis is an incredibly fortunate work. Estimates of the percentage of silent films lost forever - a product of nitrate film being incredibly flammable and active destruction by film studios - range between 75% and 90%. Even the works of great directors aren't safe. Magnificent Ambersons, Orson Welles' first film after *Citizen Kane*, was re-shot and re-edited without his input before release and the original print was destroyed by its distributor. The fact that so many silent films are lost as a product of intentional archival neglect and an inherently unstable medium seems today like a tragedy, but one that the modern world has moved beyond. Today, we are reminded: "What you put on the internet stays there forever." We assume that the internet has put the world into a new era: The Digital Age. An era where all information is forever stored and accessible. This is a fantasy.

The internet is, for the most part, an incredibly transient medium. Digital mediums are complicated and vulnerable. Rock or paper can be preserved for millennia, even while being left alone in the corner of an ancient library or buried under sand in the desert. A computer hard drive, by contrast, is incredibly fragile and prone to breaking; it requires multiple specific parts, ones often containing corrosive materials, to stay intact and functioning. It's not uncommon for hard drives to stop working less than a decade after being manufactured. If you were to bury one under three meters of sand for three hundred years, it'd be beyond repair. Beyond the already fragile storage medium comes the problem of what is being stored. Unlike analog mediums computer data and code requires specific, complicated digital environments for it to be usable. The computers of today cannot run the software of thirty years ago without either emulation or porting. Anything put onto the internet requires a server to store the data and machines that can take the data and return whatever is stored into its desired form. The modern web is built on the principle of storing code and metadata and using that information to create the product on the computer of the user. Without the ability to transform the code and metadata into a web page, the archivist will always be working with, at best, an impression.

For the archeologist of the future, understanding the internet is understanding the 20th century. This makes the fact that its archiving is at best difficult and at worst actively prevented, so much more concerning. At best, the archiving of the internet is expensive and intensive. Trying to archive social media websites such as Facebook or Twitter presents a great challenge, since the archivist is essentially being tasked with archiving the thoughts and opinions of hundreds of millions or billions of people over the course of years. And that is to say nothing of websites like YouTube. The website estimates that over

500 hours of video are uploaded per minute. The scope of the internet makes archiving it a nearly impossible task.

This is already a challenge no archivist has faced ever before. What is more important, however, is that in a very real sense the internet cannot be preserved as it presently exists. The internet is ruled by complex algorithms that decide what to show the user and when. Social media actively resists preservation by the fact that its appeal lies in its relation to the present. What a user gets from Twitter or Facebook isn't simply the ability to read the thoughts of others, it's the ability to respond in real time. It is the constant presentism of the internet that grasps our attention. This is something that cannot be preserved in an archive, even if one were able to store all the data of a website like Twitter. Without preserving the ability to respond and interact in real time, a key element has been lost.

The image we have of the past, especially the further back we go, is mediated by what has survived. What we remember of the Roman Empire is not simply what the Romans and their contemporaries wrote down, but what survived for centuries or millennia. This mediating factor means that our understanding of the past will always be incomplete and, to a certain degree, random. What gets preserved does often trend towards certain types of objects and authors, the words of important people tend to be given greater attention and are more likely to be circulated and thus survive for centuries. But even so, works by significant figures can be lost as well. The Roman emperor Claudius was for most of his life an amateur historian and wrote a history of his family that intended to make them look bad: (read: be too honest). This history, despite being written by a future Roman emperor and member of the Imperial family and being used as a source by other historians, has not survived. The modern internet is built on fragile foundations, it relies on a host of complex systems to function in sync in order to exist and is too large to ever be properly preserved. The fact whether much of the internet could survive more than a hundred years is doubtful; think of how many silent films have been lost, despite them existing only a century ago. How much of the internet then, can we realistically expect to last for five hundred or a thousand years?

Percy Shelley's sonnet *Ozymandias* describes the remains of a great monument, half-buried by desert sand, carrying the inscription: "My name is Ozymandias, King of Kings. Look on my works ye mighty and despair!" The sonnet has lived on as an enduring reminder that even the greatest of monuments, the greatest works ever devised by human imagination and crafted by human hands, will one day be buried under the sands of time. The image of a great king buried and forgotten can be read as an indictment that works of less contemporary

importance will not even be given the luxury of a forgotten monument. Unlike a great statue carved out of stone, the internet does not allow for such a moment. It is a transient medium; it cannot last when under desert sand. There will be no buried monument to a long dead king for Twitter or Facebook. It will all be lost to time.

The idea that even with incredible technical achievement the scope of human existence that can survive for millennia is not much different from thousands of years ago may seem bleak. But if it does, it is only because we assume that the present is unique in this regard. For most of human history, the things that would survive the societies that created them were few and somewhat randomly selected. This did not stop those societies from creating culture. Posterity for any human endeavor has always been a luxury afforded to very few and the internet has not changed this fact. It is/will be the same as it ever was.

Cargo Cult: Prachtige stranden en een bizarre geloofsgemeenschap

Door: Felix Smit

Slimme jongens waren die Vikingen. Onze gevreesde noorderburen hadden destijds een trucje bedacht, tegen de wind in varen. Deze vaardigheid konden ze geniepig inzetten. Angelsaksische dorpen waren altijd op hun hoede voor plunderingen. Daarom werd de zee constant in de gaten gehouden. De lui die deze taak kregen toebedeeld, meenden echter dat ze met een aflandige wind wel een snipperdag konden inlassen; bootjes waaien dan toch de andere kant op. Dankzij de innovatie van de Vikingen werd deze aanname toch ietwat problematisch. Omdat de Angelsaksen het maritiem vernuft van hun kwelduivels niet konden bevatten, haalden ze allerlei hysterische theorieën erbij, een soort wappies avant la lettre. Niet langer zagen ze de Vikingen als akelige venten die de boel kwamen leegroven, maar als meer dan dat, een bovennatuurlijke kracht.

De term 'bountystrand' slaat met gemak op het eiland Tanna, in de Stille Zuidzee. Witte stranden, palmbossen, zo'n gezellige vulkaan, dertigduizend locals kennen de paradijselijke rots in de branding als hun thuis. Buiten de voorname nederzettingen is een heel eiland te verkennen. Als je ongerepte stammen in een state of nature hoopt aan te treffen, zal je echter teleurgesteld uitkomen. Je ziet als bezoeker al gauw een toren opdoemen vanachter de heuvels in het binnenland. In een huisje zit een inheemse door een headset te praten. Een vreemd spektakel, er is weinig elektriciteit. Bij een schotelantenne wappert een Amerikaanse vlag. Je merkt op dat deze installaties er nogal flodderig uitzien, maar die gedachte wordt de pas afgesneden door het geluid van marcherende soldaten. Zouden die verdraaide Amerikanen hier een legerbasis hebben? Is het zo'n blacksite, die je weleens in films ziet?

Eenmaal van dichtbij bekeken hebben de troepen geen Amerikaans uiterlijk. Enkele soldaten dragen niet eens geweren, maar stukken hout. Zou hier een vreselijk misverstand hebben plaatsgevonden? Voor opheldering vraag je aan een soldaat wie hier de officier is: 'John Frum'.

De Tweede Wereldoorlog was voor de Verenigde Staten een domper. De grote vijand, Japan, was ver weg en deze afstand betrof het soort terrein dat voor landlegers onbegaanbaar is: geen terrein. Om hun oorlogsmachine over duizenden kilometers oceaan te verplaatsen, installeerden de Amerikanen vliegvelden op velerlei eilanden. Dit kon de eilandbewoners nogal een cultuurschok bezorgen. Stel je voor: je leeft het simpele leven van een Melanesisch stamlid. De meest complexe technologie die je kent is het vlot waarmee de vis gevangen wordt. Alle materialen die je kent, komen uit de directe omgeving. Op een dag meert een gigantisch vaartuig aan, waaruit groene mannetjes stromen. De komende dagen zie je een enkeling in zichzelf mijmeren, waarna een oorverdovend gevaarte overvliegt dat keuteltjes op het eiland doet neerdwarrelen. Dit moet nogal schrikken zijn geweest.

De Melanesiërs die van deze ontwikkelingen chocola probeerden te maken, kenden een giftencultuur. De status van stamoudsten hing af van hun vermogen de stam van giften te voorzien. Het ideale gulle, charismatische stamhoofd, werd gezien als een 'Grote Man'. Melanesische samenlevingen waren dan ook altijd naar Grote Mannen op zoek. Opeens waren daar de Amerikanen, die wel hele gave spullen hadden. Ingeblikt voedsel, motorvoertuigen, alcohol en tabak, een stamlid

sprak van 'voorwerpen waarvan wij het voor onmogelijk hielden dat mensen deze kunnen maken.' Deze goederen kwamen nog wel eens bij de inheemsen terecht, wat een behoorlijke opschudding van hun bestaanswijze teweeg bracht. Na de oorlog verlieten de Amerikanen het eiland en stopte de toestroom goederen waarvan de bewoners jarenlang hun graantje konden meepikken. Zij rookten plots een zure pijp. Het leven zonder de giften van het leger was niet hetzelfde. Zat tussen de soldaten hun Grote Man? Men verlangde naar de terugkeer van John from America, John Frum.

In het binnenland ging men nabootsen hoe deze John Frum zijn cargo opriep. Van planken en stokken werd

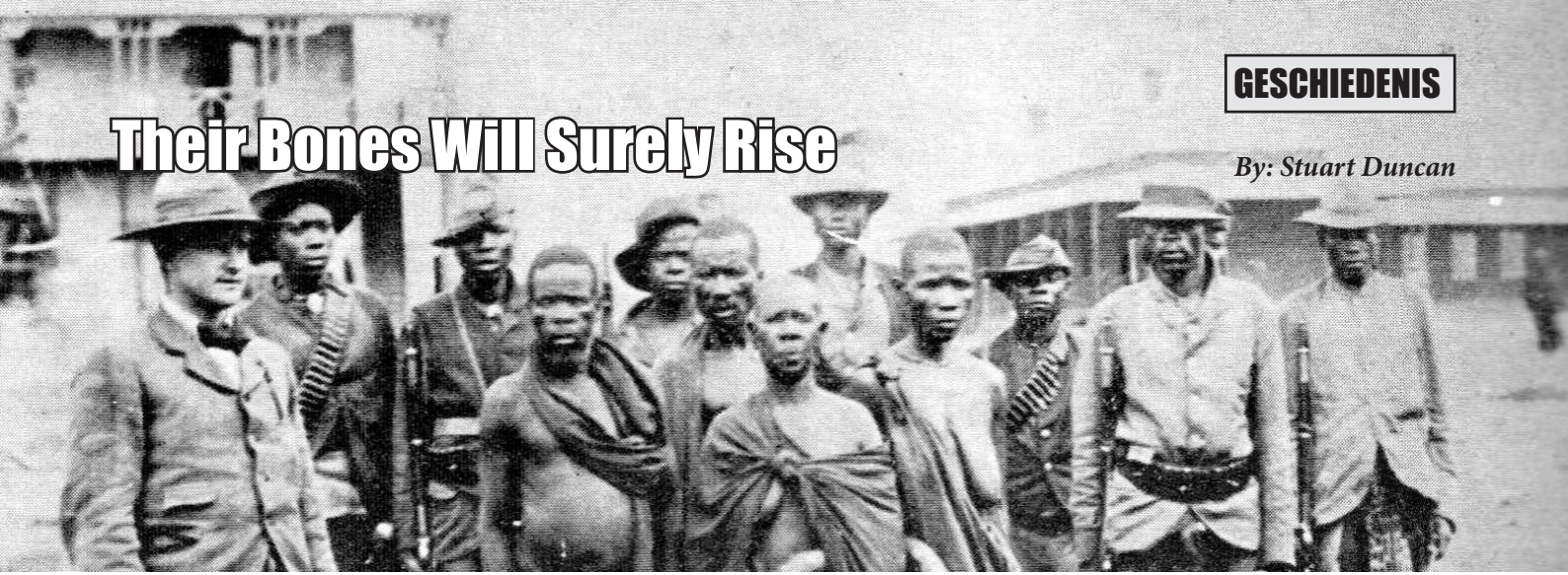
een radiatoren gebouwd. De dagelijkse bezigheden van het leger werden de bezigheden van de stam. Regelmatig werd gemarcheerd, op de oude landingsbaan werden vliegtuigmodellen gezet. Zo bemachtigden de Amerikanen de cargo, dus hun rituelen waren het kopiëren waard.

De John Frumbeweging is niet de enige cargo cult op Tanna. Elders wordt de mythische Tom Navy opgewacht en zelfs Prins Philip kreeg na een koninklijke expeditie in 1974 zijn eigen gevolg. Wil je aanbeden worden? Leer dan een trucje dat niemand anders kent.

Their Bones Will Surely Rise

By: Stuart Duncan

Last year, a battle of nearly forty years was stepped up to bring back the head of a grandmother executed in 1898 for standing up to colonialism. Nehanda Charwe Nyakasikana, or Mbuya (Grandmother) Nehanda as she was known, was a powerful spirit medium, a person who spoke to the gods, and a heroine of the First Chimurenga – a revolt against the British South Africa Company in Matabeleland. She led the revolution, along with Sekuru (Grandfather) Kaguvi, against colonizers and was subsequently hanged and decapitated. Her head was shipped more than 12,000 kilometres to England as a war trophy and is now purportedly a part of the 20,000 strong catalogue of human remains in the collection of the Natural History Museum.

Former President of Zimbabwe, Robert Mugabe, vehemently raised the issue in 2015 stating that “the First Chimurenga leaders, whose heads were decapitated by the colonial occupying force, were then dispatched to England, to signify British victory over, and subjugation of, the local population.” Mugabe went on to proclaim that “surely, keeping decapitated heads as war trophies, in this day and age, in a natural history museum, must rank among the highest forms of racist moral decadence, sadism, and human insensitivity.” Once the remains are repatriated, Mugabe added, the government would consult with traditional leaders about how to bury them at sacred shrines across Zimbabwe. In the time since then, Mugabe has been ousted in a military coup and has subsequently died at the age of 95 in 2019. However, the situation of repatriation of the First Chimurenga leaders remains largely unchanged.

In March 2020, a Zimbabwean delegation was dispatched to the United Kingdom to repatriate the heads of Chimurenga fighters, which had subsequently been lost within the catalogues of British Museums. Some of the skulls are believed to belong to Mbuya Nehanda, Sekuru Kaguvi, Chief Mashayamombe Chinengundu and Chief Makoni Chigaira. However, due to the Covid-19 pandemic the trip has been delayed. Once restrictions

are lifted, the experts are set to comb through a litany of historical documents and archival material held by British museums to ascertain whether the skulls originated from Zimbabwe.

At the UK parliament the issue came up at the end of June when Stephen Ferry asked the UK Secretary for Culture, Caroline Dinenage, about the progress on the repatriation of the war trophies. Ms Dinenage threw a spanner in the works by stating, “it is not confirmed that the remains of Mbuya Nehanda, Sekuru Kaguvi and the other First Chimurenga Fighters are actually held in a UK institution.” Whatever the alleged case is, the fact remains that UK institutions undeniably house war trophies from the colonial era. The fact that the National History Museum oversees 20,000 human remains is testament to this legacy, whether they are from Zimbabwe or elsewhere.

In the meantime, 123 years later, the skulls of Zimbabwe’s ancestors remain torn from the land that bore them. According to folklore in Zimbabwe when Mbuya Nehanda was walking up the gallows she was screaming and yelling to be buried amongst her people in her local district, she wanted to be buried in her land. The final sentence she uttered was “mapfupa angu achamuka – my bones will surely rise.” Those that fought in subsequent Chimurengas against the colonisers took comfort in knowing they were the metaphoric bones of Mbuya Nehanda leading a successful revolution. However, since winning independence the ruling party of Zimbabwe, ZANU-PF, has run the nation into economic meltdown and complete collapse. Poverty, corruption and disease are rampant throughout the country. Perhaps, as the story goes, Mbuya Nehanda is punishing those that had forsaken her and her people. Perhaps if her head were returned to Zimbabwe the country would know peace. I think this is unlikely, but it does serve as a useful reminder that we need to reconcile with our colonial past – lest we be haunted by the sins of yesteryear.

De verloren noot: Bijzondere werken op bijzondere plekken

Door: Felix Smit

Vroeger was alles beter. Met de tand des tijds heeft de mensheid Rembrandt ingeruild voor de roddelfotograaf van Privé, de Jaguar type E voor de Ford Ka, de Domtoren voor Hoog Catharijne. Denkend aan deze neerwaartse spiraal lijkt het meest stuitende voorbeeld wel de muziek: slechts zes generaties kwamen eraan te pas om de overgang in te zetten van Brahms' Eerste Symfonie naar Ronnie Flex en Lil Kleine die rappen over hun Wet Ass Pussy. Soms beklemmt me het gevoel dat we staan op de schouders van reuzen en vervolgens weer richting zeeniveau zijn geklauterd. We boffen daarom dat de coryfeeën van deze mythische voortijd zich al te goed bewust waren van het goud dat ze in handen hadden en zich ervoor inspanden dat hun harde werk niet voor het nageslacht verloren zou gaan, toch?

Al luisterend naar dat soort reactionaire praatjes zou je vermoeden dat waar popmuziek op industrieel tempo de top 50 ingepompt wordt, de meesters van weleer juist jaren en jaren aan één regel bladmuziek besteedden. Niets is echter minder waar. Bach in het bijzonder schreef zijn bergen aan meesterwerken met moordende spoed. Met meer dan duizend stukken op je naam is het nog een hele klus om de boel te conserveren, maar gelukkig hield Johan Sebastiaan de gouden regel in gedachten: 'conserveren is delegeren'. Gelukkig was Bach ook productief in andere takken van sport; met twintig kinderen waren er genoeg Bachjes om de collectie in beeld te houden. Door de eeuwen heen is daar klaarblijkelijk nog wel eens een kink in de kabel beland. Zo werden in 1999 vijf duizend voorheen onbekende stukken bladmuziek van de Bach familie aangetroffen in het archief van de Oekraïense KGB.

Het klinkt wellicht lomp van dat clubje om verloren meesterwerken te hoarden in plaats van die fatsoenlijk met de rest van de mensheid te delen, maar er zijn minder verstandige manieren om met Bachs erfgoed om te gaan. In 2008 besloot de Maarten Luther-Universiteit te Duitsland om grote hoeveelheden bladmuziek uit het archief af te stoten. Rommelend door de werken uit de verzameling van de negentiende eeuwse Wilhelm Rust

trof een onderzoeker een keurig bewaarde compositie van Bachs hand aan. Als niemand de moeite gedaan zou hebben om een tweede blik op de collectie te werpen, zouden de verloren werken zonder pardon de deur uit zijn gedaan.

Een stoffige archiefkast is overigens niet de slechtste plaats voor een verloren werk om aangetroffen te worden. Voor een lange tijd dachten deskundigen dat het oorspronkelijke manuscript van Vivaldi's Orlando Furioso verloren was gegaan. In 2012 dook deze weer op, maar een stoer verhaal over een nieuwsgierige archivaris die eens op een gekke plek keek bleef uit. Het werk lag al die tijd precies waar het zou moeten liggen, in Vivaldi's persoonlijke bibliotheek tussen zijn andere werken. Toen de beste man de laatste hand aan het stuk legde in 1714, liet hij na om zijn naam erop te zetten. Er gingen drie eeuwen overheen voordat bij conservatoren het kwartje viel.

Ook de perfectionistische Johannes Brahms bleek niet in staat zijn catalogus zorgvuldig te beheren. In de krochten van de bibliotheek van Princeton trof een musicoloog een blad van de Duitse componist aan tussen de pagina's van een boek, afkomstig uit het Duitse Göttingen, het epicentrum van de Duitse Romantische muziek. Het was alsof het stuk, van onschatbare waarde, als boekenlegger was gebruikt. In dit geval kunnen we wellicht dankbaar zijn dat Brahms zo slordig met zijn paperassen omging tijdens zijn visite in Göttingen. Het blad was namelijk een ruwe schets van een stuk dat

Brahms pas jaren later af zou maken. Hij had er nogal een handje van om zijn kladjes te vernietigen. Niet gelukt ditmaal, Johannes!

Zo blijkt dat men in het verleden niet altijd wist hoe om te gaan met hun muzikale kunstschat. Tegenwoordig staat je wellicht faam te wachten als je een half kantje van een of andere pianosonate van Beethoven opduikt onder een wiebelende piano; de muzikale meesterbreinen achter deze stukken lieten ze gewoon rondslingeren. Heb je dus eens iets geschreven wat je niet zo briljant vond? Bewaar het toch goed. We willen niet nog meer verloren meesterwerken.

Gezocht en gevonden: het magische verhaal van Sugar Man

Door: Huub Mol

Weinig opmerkelijke verhalen tippenaan het opmerkelijke verhaal van Sixto Rodriguez. Als onsuccesvolle artiest afgedwaald, dood gewaand en mateloos populair zonder er zelf ook maar iets van af te weten. Dat is in een notendop het wonderbaarlijke leven van de Amerikaans-Mexicaanse zanger, het verhaal van Sugar Man.

In 1942 komt Rodriguez ter aarde, in de inmiddels vervlogen stad Detroit, in het Noorden van de Verenigde Staten. In zijn twintiger jaren timmert hij aardig aan de weg als zanger met enkele succesvolle singles. Eenmaal gebonden aan een platenmaatschappij gaat het echter bergafwaarts met de muzikale loopbaan van Rodriguez. Zijn contract wordt niet verlengd. De zanger met Mexicaanse roots stopt met zingen en zakt langzaam weg in de vergetelheid, in de Verenigde Staten althans.

Er zijn meerdere voorbeelden van muzikanten die juist in een totaal ander gebied dan hun thuisland furore maken. Zo zijn de singles van Gerard Joling mateloos populair geweest in bijvoorbeeld Japan en de Filipijnen, terwijl Joling in Nederland toch te boek staat als uitlachartiest. Anny Schilder verkocht vele platen in Roemenië en het legendarische La Bomba van King Africa, een lied uit het jaar 2000, stond in 2009 nog in de hitlijst van Congo. Het kan verkeren.

Hetzelfde gebeurde met de nummers van Rodriguez. Op wonderbaarlijke wijze waaide zijn liederen de oceanen over. Terwijl niemand in de Verenigde Staten ook maar een stuiver om zijn werk gaf, speelden radiostations in exotische landen als Botswana, Zuid-Afrika en Nieuw-Zeeland zijn nummers op repeat af. Zonder enig idee van zijn succes elders, werden zijn nummers handelswaar onder platenmaatschappijen, gecoverd door andere artiesten en vlogen de platen over de toonbank. In Zuid-Afrika werd zijn compilatiealbum in de jaren negentig zelfs bekroond met de platina status.

Zijn bekendste nummer, Sugar Man, stal de harten van vooral de Zuid-Afrikaanse luisteraars. Wie was toch deze man, waar men in de Afrikaanse en Oceanische landen zo gretig naar luisterde? Terwijl die vraag rees en enkele fans probeerden achter de verblijfplaats van de artiest te komen, leefde Rodriguez een simpel en afgeschermd bestaan in Amerika. Hij trad af en toe voor de Bühne nog op, behaalde een diploma in de filosofie en verdiende zijn brood als sloper van gebouwen. De zoekopdrachten van fans leverden niets op. Enkel stak het gerucht de kop op dat de man achter Sugar Man zelfmoord zou hebben

gepleegd. Door de fans werd besloten om niet verder te zoeken. Maar de erfenis van de zanger Rodriguez was groot in met name Zuid-Afrika, waar zijn muziek een belangrijk symbool was, en gewaardeerd werd door zwart en wit, vlak na de tijd van de verscheurende apartheid. Berust werd in het lot van de overleden zanger.

Tot de dochter van Rodriguez in 1998 op het pas net gelanceerde internet een ontdekking deed over haar vader. Vanuit Zuid-Afrika was een website opgezet door fans. Ze legde contact met de eigenaren en onthulde dat haar vader helemaal niet was overleden, maar een zeer teruggetrokken en sober bestaan leefde. Verbouwereerd werd er gereageerd vanuit Zuid-Afrika. De dood gewaande held van velen bleek nog springlevend. De ontdekking was als koren op de succesmolen van de ooit verguisde muzikant.

Wat volgde was een serie aan losse concerten en tournees, een ware renaissance van het al lang begraven merk Rodriguez. De Amerikaanse zanger werd als held onthaald en beleefde een absurde periode. Rodriguez was plots wereldnieuws. Er volgde films en documentaires, zoals *Dead men don't tour* en *Searching for Sugar Man*, waarvan de laatste zelfs een Oscar won. Ook in Amerika werd, vast met verbaasde gezichten, het succes van de zanger opgepikt. Sindsdien is Sugar Man een begrip en toert hij heel de wereld rond.

De inmiddels bijna tachtigjarige Rodriguez keerde uiteindelijk terug naar Amerika. Deze keer echter niet meer als dood gewaande b-artiest, maar als de man met de meest opvallende muziekcarrière ter wereld. Eind goed, al goed.

Voluntarily living in lockdown. The secret life of Japanese Hikikomori

Door: Rutger Loof

Since March, normal university life has been cut short. After a year, I'm starting to feel the pressure of this hermit lifestyle more and more. I notice that my course is suffering and I long for every opportunity or occasion to have a social engagement. It is almost unimaginable that there are people who actually choose a solitary and withdrawn life voluntarily. Yet within modern Japanese society there is an ever-growing group of people who, since the nineties, shut themselves completely out from society.

In Japan these people are called Hikikomori, meaning "the shut ins". They are part of what the Japanese call "the lost generation". They are the people who graduated and were looking for work when the Japanese economy collapsed. Many of them were unable to find permanent employment, which gradually separated them from social life. Mostly men, but also increasingly more women drop out of school, don't marry or acquire a job and get shunned by society. Often these people still live with their parents or know how to rake in just enough to rent an apartment.

In an online interview we meet Satoshi, who is a shut in. Where the life of the average Japanese salary earner starts at 6:30 in the morning and the trains are crammed with people in suits or pencil skirts, Satoshi often gets up around ten o'clock. He eats breakfast and at the same time scrolls through various forums on Reddit on his computer and reads the news. He then gets to work. Satoshi is in the process of designing his own video game, which he hopes will achieve some success on Steam.

Satoshi lives in a cramped apartment in the suburbs of Osaka. He has just enough space for a mattress, a computer desk, a small bathroom and a tiny kitchen. Satoshi doesn't cook often. Usually he gets his lunch and dinner ready-to-eat from the supermarket, which in Japan is not as unhealthy as in the Netherlands. Before Satoshi could pay his rent through his game designs, he was one of the many cartoonists who made doujinshi, or self-made comics, which he uploaded online. He admits that was very often pornographic, or eroge, something that is less taboo than in the West, but that he no longer does this nowadays.

Often Hikikomori themselves also consume a lot of media. The term otaku, which is Japanese for nerd/geek, is therefore often linked. Popular anime series and manga are devoured daily, both in Japan and the West. When asked if he is not very lonely, Satoshi responds

surprisingly positive. "I talk to a lot of people online and on social media. People who help me with my games or comics, but also fans." Seeing as almost anything can be ordered online, it is very easy to have minimal social interaction. Even company can be ordered online. This could be escorts or sex workers, but also people who pretend to be your friend or family member can be bought for an hour. Bizarre.

Working conditions in Japan contribute mostly to the growing number of Hikikomori. Japan is a very beautiful country, but working there is rough. The workload is many times higher than here. It's expected that you give a hundred percent for the corporation. The working environment forces people to work overtime and skip vacations. Make no bones about it, people are literally worked to exhaustion or even death. There is a reason Japan has relatively high depression and suicide rates. Japan's strict social standards are also a factor. People with poor social skills or unemployment are often viewed with disdain, causing them to socially withdraw.

We all hope the lockdowns end soon. To see people choose this life voluntarily, is therefore quite surreal, but serves a lesson. Hikikomori demonstrate that this lifestyle is very livable nowadays, and could be applied in the West as well. Although by no means dangerous, the loneliness isn't very healthy, mentally. Hermit-living ultimately isn't healthy for any society, and Japan has a long road ahead in helping these people become more socially active. Finding solutions for the insane pressure in the workspace would be a nice start.

Art Worth Stealing

By: Lotte Nieboer

Once upon a time people invented art or the production of art. Or rather twice, or maybe even three or four separate times. History is hardly a clear progressive line. Once people invented art, they never stopped creating it. Nor did they ever stop stealing it. Ever since art has been created an abundance of artworks have been raided, looted, or embezzled and only a small portion of those items have ever been recovered. Wikipedia already has 124 pages for stolen articles of art! Today we will take a look at some of these (in)famous robberies.

Mona Lisa

Not many people know this, but a little over a 100 years ago the Mona Lisa was just another painting in the Louvre, nothing special. That all changed when on the 21st of August 1911 the painting was stolen. A French painter who wanted to reinterpret the Mona Lisa arrived at the Louvre the following day, only to discover that the painting was gone! It was unclear, however, if the painting had simply been taken away to be photographed or if it actually had been stolen. Subsequently, the museum was closed for a week for investigation. The police spared no expenses looking for the painting: France's borders were closed immediately and every single vehicle wanting to cross the border was examined. When a notorious art thief connected to Pablo Picasso was implicated, the star painter himself was accused of stealing it. Imagine Harry Styles being accused of stealing a song from Freddie Mercury! Nevertheless, Picasso was later cleared of all blame due to a lack of evidence.

The real culprit turned out to be the ordinary Italian museum employee Vincenzo Peruggia, who had committed the theft because he believed that the painting, done by the Italian master Leonardo da Vinci, should be displayed in an Italian museum. After two years the portrait was recovered when Peruggia tried to sell it to the director of the Uffizi Gallery in Florence. Which, to be honest, sounds like a rookie move. The theft had been covered by every major newspaper in the world and for months Paris had been in uproar. One French newspaper offered 50.000 francs for the painting's return! The Mona Lisa went from an insignificant little portrait to the most famous painting in the world almost overnight. If I had just stolen the Mona Lisa, thereby unwittingly propelling it to global fame, I would not have tried to sell it barely two years later, when its theft would still be fresh in the mind of the art world. Especially not to a director of an art gallery who would absolutely recognize the Mona Lisa instantly, especially after all the media coverage, and who would rat me out to the authorities immediately. Rookie move.

Steal like an artist

This was not the first, nor the last time a famous artwork would be stolen. For example, five different versions of *The Scream* by Edvard Munch have been stolen in the last twenty years alone. Consider also, the most stolen painting in the entire world: the Ghent Altarpiece. The complicated altarpiece consists of twelve different panels which can fold open and close and represents the Biblical story. The centrepiece and subject of the painting is a remarkably humanlike lamb. It was deemed the 'most stolen painting in the world' after it fell victim to 13 crimes and 7 thefts total. It has been raided in the Napoleonic wars, stolen by German soldiers in World War One, and seized by the Nazi's in World War Two. One of the panels is still missing today after its unexplained theft in 1934.

In 2003 another remarkable incident occurred at the Whitworth Art Gallery. Three famous paintings from three equally famous painters, Vincent Van Gogh's *The Fortification of Paris with Houses*, Pablo Picasso's *Poverty* and Paul Gauguin's *Tahitian Landscape*, were found missing the morning of April 27 by gallery staff. The Greater Manchester Police was at loss, the thieves had bypassed the security systems, unscrewed the paintings from the wall, and then left through a hole in the fence! Luckily for the gallery, the paintings were recovered only a day later, even if it was in a rather peculiar way. At 2 A.M. in the morning, the police received an anonymous telephone call directing them to an unused public bathroom in the vicinity of the gallery. Inside they found the paintings with a handwritten note. The note said: "we did not intend to steal these paintings, just to highlight the woeful security." As you can imagine this was a huge embarrassment to the gallery, which had updated its security systems only two years prior!

Never forget

Let these stories be a warning for all: get a good alarm system. If you have one already: get a better one. For example, try putting some marbles behind the frames of your most expensive paintings. When someone tries to lift the frame of the wall the marbles behind it will fall and scatter on the ground causing a huge scene. Homemade solutions are the best kind of solutions. Although these stories have a happy ending let's not forget about all the paintings, sculptures, photographs, poems, and whatnot that were never recovered. A moment of silence for those lost and not-yet-found-back artworks. Oh, and also: the Mona Lisa is no more safe from theft than your bike at the Janskerkhof, do with that what you want.

Het floriebos

Door: Teddy Scholten

'Dat ding is in de floriebos terecht ekommen.'

In de machtig mooie wereld der spreektaal bestaan prachtige woorden en uitdrukkingen die menig Nederlander nog nooit ter oren gekomen zullen zijn. Hoewel er nog altijd velen neerkijken op iedereen die dagelijks in dialect met elkaar converseert, ben ik met de jaren steeds meer gaan houden van deze mensen. Zij spreken in hun eigen mini taal en zorgen ervoor dat deze door volgende generaties overgenomen kunnen worden. Ik kom zelf uit de Achterhoek en kreeg al op jonge leeftijd te maken met het bijzondere taaltje dat men in deze regio spreekt. Thuis spraken we gewoon Algemeen Nederlands, maar omdat mijn opa's en oma's wel plat praatten, maakte ik toch snel kennis met het Achterhoekse dialect. 'A' plat könt praoten mo'j 't neet laoten', klonk het vaak tijdens familiebijeenkomsten en dus werd er ook in dialect met elkaar gesproken. Hoewel mijn Achterhoeks niet fantastisch was, kon ik het gelukkig wel verstaan en mijn accent veranderde gedurende de kringverjaardagen wel een beetje mee. Eén van mijn opa's zong in zijn jongere jaren zelfs in het Achterhoeks en als hij weer op zijn fiets stapte na een kort bezoek bij ons thuis, sloot hij vaak af met de woorden: 'Goodgoan, ajuus!'

Naar aanleiding van het thema van deze Argus, 'Gevonden Voorwerpen', kwam er opeens een herinnering uit mijn jeugd omhoog. Ik raakte als kind geregeld dingen kwijt. Van haarclipjes en elastiekjes, tot kledingstukken en leesboeken. Na uren zoeken en mijn

hele kamer overhoop gehaald te hebben, was er nog maar één optie over: even aan mijn moeder vragen. Mijn moeder antwoordde dan vaak met de volgende woorden: 'Dat ligt waarschijnlijk in het floriebos.' Toen ik haar vroeg wat dat precies was, legde ze uit dat het floriebos een bos was, waar mijn kwijtgeraakte spullen naartoe gingen. Ik stelde me zo voor dat alle spullen, prullen en andere zooi die ik ooit was kwijtgeraakt, allemaal wijdverspreid lagen in dit bijzondere floriebos. Feeën, elfen en andere fantasiefiguren zweefden door de bomen om deze spullen te bewaken. Ik was mijn spulletjes kwijt, maar ze lagen in ieder geval op een plek waar ze zeker niet door iemand anders meegenomen konden worden. Het idee van een floriebos gaf me dan ook een gerust gevoel, mijn spullen waren er nog en ze waren daar veilig.

Na wat rondvragen en internetonderzoek kwam ik erachter dat niet iedereen van het bestaan van het floriebos weet. Het was een Achterhoekse uitdrukking, die zelfs niet bij elke Achterhoeker bekend is. Het floriebos is een prachtig vergeetwoord, dat wat mij betreft niet mag uitsterven. Maar dat is het mooie en verwonderlijke van taal: het is veranderlijk. Het zou toch leuk zijn als over enkele jaren iedere Nederlander, wanneer hij of zij iets is kwijtgeraakt, zegt: 'Dat zal wel in het floriebos liggen.'

Volle kroegen volle zalen

Door: Gijs Toussaint

Volle kroegen volle zalen

Verbergt de stad achter haar maskerade

Niets nieuws en niets meer als van ouds

Oude vrienden bestruift met wee gemoed

Nieuwelingen niet eens hartelijk begroet

Wie zoekt naar de stad treft iets koude

Vol geduld wacht de stad af

Tot ze weer genieten mag

En ze weer kan stralen

Een stad zonder maskerade

Een stad als vanouds

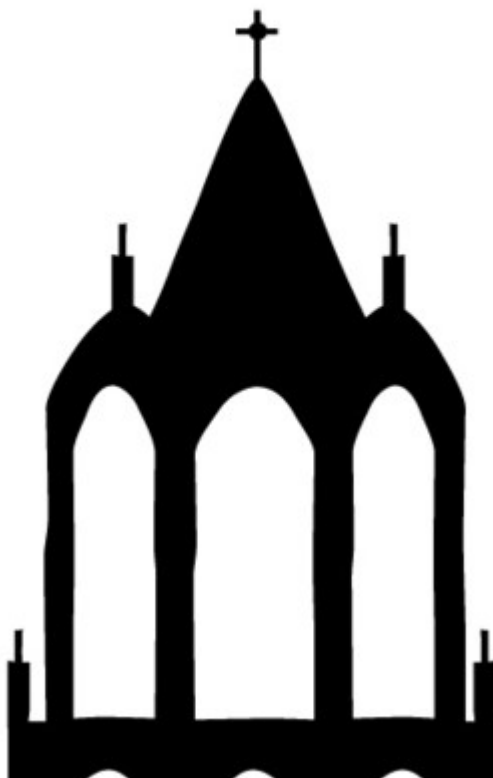
Volle kroegen volle zalen

Bovenop de Dom!

Door: Gijs Toussaint

Ik sta bovenop de Dom!
Even kijken naar benee.
Zo veel straatjes maar
Zo weinig tijd

Voor de lachende en
Utrechtgemachtigden,
Altijd blijven zoeken, maar
Niets kwijt.

Lente in Utrecht

Door: Mariëtte Peutz

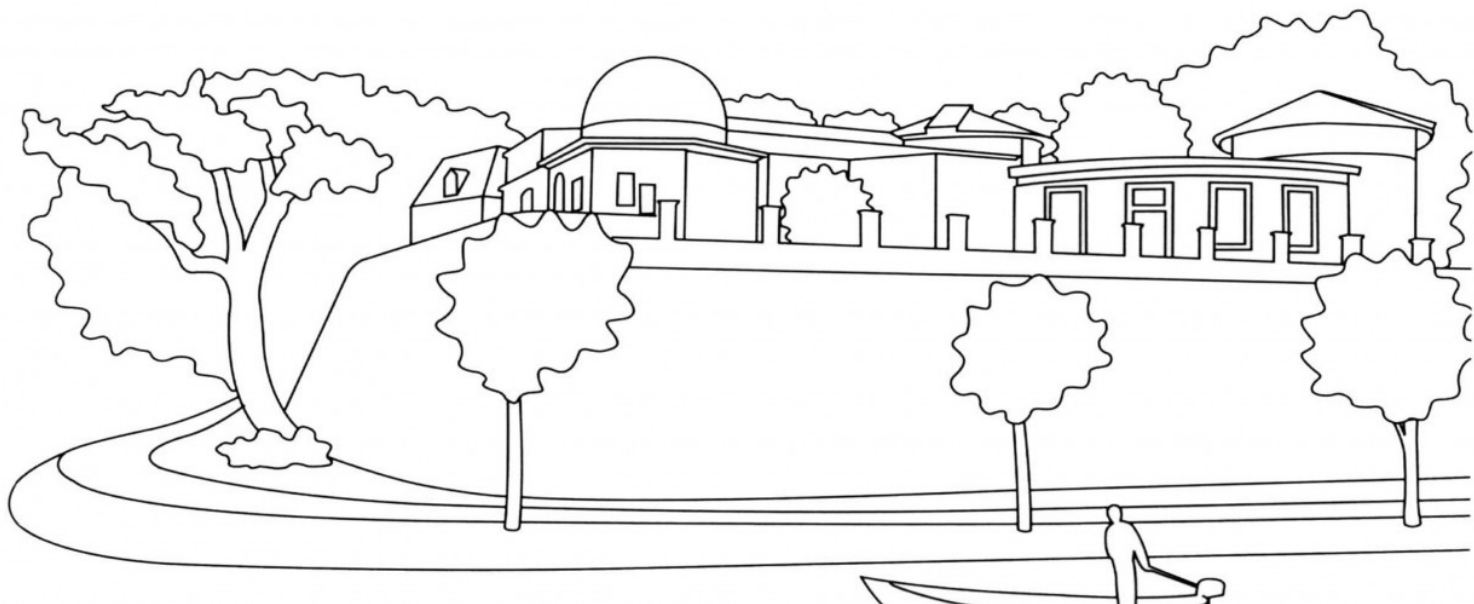
Waggelende bakfietsen
De Singel aan het jeu-de-boulen
Een dappere eerste barbecue
En de bloemenmarkt die elke week iets minder bibbert:

Het is lente in Utrecht.

De wind heeft geraasd
En de Dom is grauw verstoep
Maar op het eerste dagje zonneschijn
Komen we kijken naar de krokusjes in het gras
En klinken er blikjes aan het water

En als de regen valt
Dan valt zij op de hele stad
Op iedereen, allemaal
Allemaal geraakt door de lucht
Allemaal naar hetzelfde stukje blauw

De stad zindert
Maar ze zindert zacht
Ze bruist en ze leeft
Zingt anders dan de grote stad
Ze zindert op de melodie van haar mensen
Vertrouwd en verwacht

Een roep om aandacht: meningen in het wild

Door: *Teddy Scholten*

Ik zet de televisie aan, er is straks een debat dat ik graag wil zien. Eerst een reclameblok, dat een eeuwigheid lijkt te duren. Flitsende kleurrijke kinderreclames worden afgewisseld door maatschappij-gerelateerde petitiepropaganda en de levensmoe-makende Stichting Dierenlot reclame. Mijn oogleden dreigen dicht te vallen, maar ik zal me toch echt een weg moeten banen door deze jungle van reclame als ik morgen wil kunnen meepraten.

Mijn telefoon licht op, een appje van een vriendin. Ik antwoord snel, maar sluit de digitale wereld niet meteen af. Ik open de Instagramapp en struin door het virtuele landschap. Al scrollend wandel ik langs de selfies, protest-posts, groepsfoto's en andere propaganda en reclame. Enkele minuten verstrijken en wanneer het reclameblok op de televisie eindelijk tot een einde komt, sluit ik ook de digitale reclamewereld af.

Het debat begint. Er worden verwijten over en weer gegooid, feiten gecorrigeerd en argumentaties onderuit gehaald. Er wordt gezweet, gedronken, gebloed, maar toch ook weer gelogen zonder blikken of blozen. Niet om elkaar te overtuigen van ieders gelijk, maar om iets los te maken bij de kijker en deze over zien te halen. Al die reclame, propaganda en redevoeringen die vertoond worden met maar één doel: zich in mijn hoofd nestelen en mijn gedachten vertroebelen dan wel verhelderen. Beïnvloeden, dat is wat men wil. Als je eraan wil ontsnappen, moet je al die apparaten maar uitzetten en gaan buiten spelen of zoiets.

Maar helaas, in een analoge omgeving ontloopt men de reclames en propaganda niet, zo ontdekte ik na een blokje om. Verkiezingsposters tegenkomen in deze tijd vond ik niet gek, maar het aantal stickers op muurtjes, zuilen en lantaarnpalen verbaasde me wel. Deze verdwaalde meningen, verspreid door straten en wijken, leken langzaam van het digitale padje geraakt te zijn om uiteindelijk weg te kwijnen tussen de bomen en straatstenen en helemaal te verdwijnen.

Geloof de media niet!

Net voordat ik in de mengelmoe van gedachten en melodieën verzonken raakte, was daar deze sticker. De tekst duldde geen tegenspraak, NOS = FAKE NEWS en daar zult u het mee moeten doen. De plakker zal een wanhopig persoon geweest zijn, zo stel ik me voor, die al dagenlang aan voorbijgangers probeerde uit te leggen dat de NOS niets meer dan nepnieuws verspreidt om ons bang te maken. Dat deze figuur zelf ook is gezwicht voor de bangmakerij die haar oorsprong vindt in de krochten van het internet is niet belangrijk. Dat hij deze angst ook probeert in te boezemen bij de voorbijgangers slechts een detail. Feiten zijn ook maar relatief. Behalve als je zelf bepaalt dat ze kloppen, dan valt er geen speld meer tussen te krijgen. Eigen onderzoek doen, dat is wat van belang is om deze indoctrinatie tegen te gaan. Maar bovenal het verspreiden van het hoge woord onder de rest van de bevolking die nog als schapen in een kudde alles braaf blijven geloven. En dus besloot de plakker zijn boodschap kort en krachtig af te drukken op een sticker en deze te plakken op één van de vele lantaarnpalen langs de weg. Ik vond het vooral wel grappig.

Geert in het wild

Er is nog maar weinig over van deze sticker, maar deze karakteristieke kop herken ik uit duizenden. Het is Geert, de heer Wilders of de 'PVV-meneer'. Er zal iemand niet blij zijn geweest met deze blik van herkenning, te zien aan het grote weggescheurde stuk. Het zal een kwade voorbijganger zijn geweest, die uit blinde woede weerstand wilde bieden tegen deze Wilders-propaganda. *Kgggsjj* Protest! Een volgende voorbijganger zal gewaarschuwd worden met de woorden: 'Pas op voor Geert in de bosjes!' Maar nadat ik een betere blik werp op de overblijfselen van de sticker zie ik dat mijn rijke fantasie me voor de gek heeft gehouden. Geerts hoofd is omringd door een rode cirkel, waar een rode streep doorheen is gezet, waar nog maar weinig van over is gebleven. Het verhaal dat zich afspeelde in mijn hoofd, draait honderdtachtig graden. De voorbijganger zag al in de verte, tussen het struikgewas het hoofd van zijn favorietje verschijnen. Maar wat is dat nou? Een streep door Geert? Hoe durft iemand door mijn Geert een streep te zetten? Dit zal ze leren! En daar belandde de helft van de sticker op agressieve manier op de stoep. Wat overbleef was een vage herinnering aan een kleine anti-Wildersactie tussen de bladeren in de bosjes.

Wachten = lief

Al wachtende om mijn weg naar het station te vervolgen, viel mijn oog op het rode verkeerslicht, dat op simpele wijze beklad was met wat waarschijnlijk een watervaste stift geweest moest zijn. Of beklad, we zouden het ook gedecoreerd kunnen noemen. Ik merkte dat het hartje, dat nu prijkte op het verkeerslicht, veel in mij losmaakte. Een hartje staat gelijk aan liefde en dus lief zijn. Het rode licht staat voor stoppen en wachten. Als wachten dus lief is, is doorlopen dan ook meteen niet lief? Zelfs niet als het licht op groen springt? Vragen die ik niet meer kan stellen aan de maker van dit statement. Misschien zat er helemaal geen bijzondere gedachte achter de actie en was een hartje het eerste symbool waaraan gedacht werd. Misschien vond de maker het hartje alleen passen bij de rode kleur van het bovenste licht. Een groen hart is immers esthetisch niet echt verantwoord, hoewel een hart voor groen dan tegenwoordig juist wel weer prijzenswaardig is.

Misschien denk ik wel teveel. Zoek ik teveel achter zaken waar niks te vinden valt. Het hartje en de andere stickers zorgden voor een glimlach op mijn gezicht en dat is voldoende. Of ze mijn mening hebben beïnvloed durf ik niet met zekerheid te stellen, maar ze namen mijn gedachten in ieder geval mee op reis.

Zelfspotfratsen

Door: Rutger Loof

Iedereen doet wel eens iets doms, zegt iets gênants of handelt erg stupide. Soms komt dit op Dumpert, soms vergeet men het weer snel. Binnen mijn vriendenkring blijven mijn domme fratsen echter snel kleven en worden ze vaak voor amusement herhaald. Ik ben mij natuurlijk bewust van mijn gevleugelde reputatie en clown-status. Soms schaam ik mij ervoor, maar ik probeer er altijd het positieve van in te zien. Als je eenmaal je tekortkomingen hebt aanvaard, kan niemand ze tegen je gebruiken. De kunst is om altijd te blijven lachen en aan het eind van de dag het positieve van de desbetreffende domme frats in te zien. Want ik heb hierdoor nu wel een leuk artikel kunnen schrijven, al zeg ik het zelf.

Chocoladefrituur:

Ik was uitgenodigd op een huisfeest bij een vriend van mij in Leiden. De vriend in kwestie had zich goed voorbereid en (naast een kratje) meerdere zakken met snacks voor zijn frituur gescoord. Nadat er twee rondes bitterballen en minifrikandellen de ronde waren gegaan stond de gebruikte olie nog heet na te gloeien toen er ik een geniaal idee kreeg. Van een vriend had ik ooit gehoord dat je chocola in de frituur kan doen om er een soort chocoladesoufflé van te maken. De cruciale stap die ik echter vergeten was, was dat je er eerst meerdere plakken bladerdeeg omheen moet doen, en ik meen me na afloop te herinneren dat het de oven betrof en niet de frituur. Dit realiseerde ik me pas nadat ik een stuk chocolade van een reep had afgebroken en pontificaal in de olie had gemieterd. Toen het stuk meteen smolt besepte ik mijn denkfout. Het heeft die vriend uiteindelijk twee uur aan schoonmaakwerk gekost en mij een kratje ter verontschuldiging. Sindsdien mag ik op feestjes niet binnen een straal van 10 meter bij een frituur in de buurt komen. Zo laat ik anderen voor mij de snacks koken, zeer nice.

Filmkaartjes

Ik zou met zes andere vrienden in de Imax in Den Haag naar Infinity War gaan, één dag na de première. Het bestellen van de kaartjes was aan mij toevertrouwd. Je voelt hem al aankomen hè. Nadat het meisje bij de ingang drie keer de QR-code had gescand en een foutmelding had gekregen, pakte ze m'n telefoon af, keek naar de datum, en verkondigde met slecht ingehouden spot dat deze kaartjes voor de show van gisteren waren geweest – de dag dat ik ze had besteld – en niet voor vandaag. Ik was vergeten de automatisch ingevulde datum op de website aan te passen voordat ik voor de groep zeventig euro had gedokt. Na een halfuur in de rij te hebben gestaan en

wederom zeventig euro lichter voor kaartjes achterin de zaal konden wij dan toch eindelijk genieten van de film – al viel één van mijn vrienden alsnog in slaap halverwege. Het heeft een jaar geduurd voordat ik weer voor de groep kaartjes mocht regelen, maar dat bespaarde mij in ieder geval wel weer de moeite.

Identiteitsbewijs:

Nadat ik in Leiden was wezen stappen had ik mijn portemonnee veilig op mijn kamer opgeborgen op de bovenste plank van mijn kledingkast en was ik de volgende dag meteen compleet vergeten waar mijn portemonnee was. Een week nadat ik zowel mijn pinpas, OV als ID-kaart had laten vervangen, vond ik de portemonnee weer terug toen ik een trui van de bovenste plank pakte. Super stom natuurlijk, maar het bracht me wel op een slim – maar enigszins illegaal – idee. Ik was er op pijnlijke wijze achter gekomen dat een nieuw ID zestig zuurverdiende euro's kost om te laten vervangen. Een bankpas en OV heb je vaak binnen drie dagen voor minder dan dat terug, maar een nieuw ID kost veel moeite en tijd. Er bestaat een groot risico dat je je portemonnee op festivals of op reizen in het buitenland verliest aan zakkenrollers, dus besloot ik de inmiddels ongeldig verklaarde ID mee te nemen. Meestal checken ze toch alleen de leeftijd op de kaart, niet de geldigheid ervan, redeneerde ik.

Enfin, tijdens een interrail-reis dwars door Oost-Europa arriveerde mijn reisgenootschap per busje aan bij de grenscontrole tussen Griekenland en Bulgarije. Aangezien er een vluchtelingencrisis gaande was, werden onze ID-kaarten en paspoorten in beslag genomen voor controle. Je raad het al. De geldige ID lag nog in Nederland. Ik geef de grenswachter het ongeldige kaartje mee. Na vijf minuten wordt ik dan ook door twee uiterst ruwe grenswachters uit het busje gehesen en naar de grenspost gebracht. Een officier liet zien dat als hij mijn ID door de scanner haalde, er een groot rood kruis op het beeldscherm kwam te staan, en hij keek mij vervolgens aan alsof ik een gezochte crimineel was. Gelukkig had ik nog een geldig paspoort in mijn reistas meegenomen die wel gescand kon worden. Het is dus moeilijk om Europa met een illegaal paspoort binnen te komen, toch fijn om te weten.

Buitensluiten:

Sinds een maand woon ik op de Enny Vredelaan, in een leuk gezellig huis. Wat bleek is dat in SSH huizen je je kamer alleen in kan met een sleutel. Slechts aan de binnenkant van de deur zit een klink. Nu was het zo dat ik de eerste week voor de zekerheid de deur van binnen op slot draaide, just to be safe. Deze voorzorg zou me echter

duur komen te staan, want op weg naar de douche trok ik de deur met een klap dicht. Op dat moment zou ik willen dat ik de tijd voor maar 5 seconden kon terugdraaien. Wat de situatie extra zuur maakte, was dat ik over een kwartier online college zou hebben. En als kers op de taart stond ik alleen met een handdoek om mijn middel. De SSH bleek zelf compleet nutteloos, ik moest volgens de telefoniste van het noodnummer zelf een slotenmaker regelen en dus ook zelf betalen. Een half uur later stond de slotenmaker gelukkig op de stoep en die kreeg de deur – verrassend genoeg – erg makkelijk open. Hij keek alleen wel even achterdochtig toen ik in mn halfnakie de huisdeur voor hem open deed, begrijpelijk.

Opsluiten:

Deze keer sluit ik mezelf op, niet uit. Tijdens dezelfde interrail-reis strandde mijn groepje uiteindelijk in Bratislava waar we maar één dag zouden blijven om 's avonds meteen de volgende trein te pakken. Na een lange dag de westerse toerist te hebben uitgehangen zaten we op het terrasje van een restaurant. Na ongeveer 2 volle glazen pivo achterover te hebben gegoten besloot mijn kleine blaas dat het verlichting wilde. Nadat ik klaar was in het hok in de kelder van het restaurant, wilde ik de deur weer openen, toen het slot bleef kleven. Dus ik probeerde het opnieuw, en opnieuw, en opnieuw, en toen raakte ik in een lichte paniek. Gelukkig had ik mijn telefoon binnen handbereik en wist één van mijn vrienden een gespierde ober te strikken die uiteindelijk de deur open forceerde. Door dit oponthoud moesten we wel sprinten om de trein nog te kunnen halen. In alle haast om het te halen rende ik zelfs met al mijn spullen zelfs bijna de verkeerde trein in, tot hilariteit van de rest van mijn reisgezelschap natuurlijk.

Examenreis:

Op mijn examenreis naar Mallorca besloot mijn groep vrienden dat ze wilden kanoën naar een apart, rustiger strandje dan bij de boulevard. Ikzelf had daar echter geen trek in en besloot te gaan lopen. Voor die dag was echter wel regen voorspeld en er hingen donkere wolken in de lucht. Niet getreurd nam ik een toeristische route langs de rotskust die Mallorca siert en stapte stevig door. Eenmaal op het strand aangekomen, na drie kwartier lopen, bleek dat mijn vrienden achtergebleven waren op de boulevard omdat ze de aankomende regen niet vertrouwden. Ze hadden nog geprobeerd mij te bellen, maar natuurlijk stond mijn telefoon uit. Ik maakte meteen rechtsomkeert en besloot om niet meer langs de kust maar inlands door te steken om zo linea recta naar de boulevard te lopen. Dit bleek echter geen slim idee. De route leidde me eerst

door een stuk bos waarna ik voor de snelweg kwam te staan, niet de Boulevard bij El Arenal. Reddeloos was ik verloren (of gedoemd om nog een uur langer te moeten lopen) toen er een groep Duitse gasten op elektrische citybikes langsraasde. Bewogen door frustratie zag ik mijn kans schoon en hield ik één van de kerels staande. In Duits waar ik gemiddeld een zesje voor haalde legde ik mijn situatie uit, en na een kwartiertje achterop te hebben gezeten bij een hele gespierde macho Duitser werd ik pontificaal voor mijn vrienden bij het terras gedropt, exact voor het ging regenen. Zo goed als het biertje dat ik toen van hen kreeg, had een biertje nog nooit gesmaakt.

Finders Keepers

PROZA & POEZIE

By: Aoife Tilleman

You're not lost if you know where you're going. And Motoko certainly knew.

The small boy hurled down the street, much like the frisbee passing his ear by just an inch – *stupid kids*, he thought to himself. *Though they might come in handy*. The baker was a better runner than he looked, given his physique. Motoko had betted that he wouldn't care about one little bread roll, but everyone was subject to fault at one time or another. Though he wished it would've been another time, one where he was not being chased by someone who had strong hands from kneading dough all day.

He turned the butcher's corner and splashed through mud as a line of sweatshops blurred before his eyes. The hunger was getting to him, making the world turn and throb again. He had to be smart about his hideout – and quick, or his lungs might give out. He turned left as he neared the intersection, and then again, and then twice more, reaching the street that he had started on. He looked around furiously, as if daring someone to catch him.

The street was buzzing with merchants and women and children. It was summer, and possibly every person in Argentina was outside. The sun was one of the few things that everyone could enjoy in life, those that lived in big houses atop a hill and those that lived here in the slums with Motoko. And for that reason, the sun was one of the few things he had decided he liked.

He still wasn't sure he had shaken off the baker. Scanning his surroundings, he wondered if any of the houses were empty. Must be, given the busy streets. His gaze fell on a grey shed that was unassuming in the sea of colorful huts and houses.

The door wasn't locked. Nothing was inside, no possessions, no bed. Just shelter. It was fine, he decided. At least he couldn't be accused of stealing if the owner came in. It was hard to breathe, so he left the door open.

Sitting down, he finally took a bite of the bread roll he'd stolen. It had already gone cold and stale, definitely not worth burning his hand over.

A soft grumble made him jerk his neck so quickly he was sure he pulled a muscle. Hissing from pain, his eyes settled on a cat sitting in the doorway. He waved his arm dismissively to scare it off, but it barely blinked. *Stupid street cats. Too used to humans.*

"Fuck off." He spat derisively. He'd never used that word before, but he heard it enough to know it meant something mean. Maybe the cat would know that too.

It just stared at him.

"Are you stupid? Go away!" He got up, towering over it like adults often towered over him. "You hear me? I won't give you a single crumb, you little bastard!"

The cat sat there, unmoving, as if it was a sculpture he hadn't seen when he went in. He kicked in its direction, hissing and growling as if maybe it could understand that.

Instead, it went up to him, and put its head against his leg. Motoko stiffened.

"Fine. You can stay." He looked at the cat threateningly. "You still won't get a crumb of bread."

Hastily, he chomped down on the roll, afraid the cat might nick it. After, his stomach burned. Exhaustion overtook his body, chills running up and down his arms. He allowed himself some rest, though he probably didn't have much of a choice in the matter as his eyes closed of their own accord.

The following weeks, he ran from shop owners and their customers, his fist filled with half of a fish or a mango that was rotten on one side. He was running more often than before, since he had to steal something

for the cat as well. It left sometimes, but it was in the grey shed enough that Motoko felt a little responsible for it. He wondered if that was how parents felt, a sort of natural inclination to take care of something because it was weaker than you. It would explain why parents would keep their children. A human fault, something akin to sympathy.

Of course, he wouldn't know. He was parentless. Maybe his parents didn't have that inborn fault and he found a contorted way to appreciate their strength.

He'd named the thing Sol. Mostly because he didn't know a lot of names besides his own, none that he liked anyway. And he'd decided he liked the speckled cat, maybe even a little more than the sun, because Sol was his, as much as anything had ever been *his*.

He'd already dozed off as the door creaked. He shot up, ready to fight whatever had entered.

It was a man.

"Fuck off." Motoko bit at him, getting to his feet. That phrase was the third thing he liked.

The man just made a sound similar to laugh, but a bit too shrill. "Child, do you even know what that word means?"

Motoko frowned and clenched his fists. "Yes, I'm not stupid."

"Ah." The man nodded in feigned agreement. "Of course. Well, I'll be on my way then, since you're so tough."

There was probably a joke somewhere that went over Motoko's head.

The man now fully entered the shed, and Motoko braced himself to fight for his life. He knew vaguely of the things that happened to children, especially to children who were parentless, and he was not about to find out personally.

The man reached for the cat, picking it up with ease. Motoko's breath flattened as if he'd punched him in the chest instead.

"No! He's mine!"

The man paused. "No, *she's* not. It's my cat." When Motoko looked at him incredulously, he said, "I bought her three years ago as a kitten. I just lost her a few weeks ago."

Motoko was trying to reach for the cat, pulling on the man's arms with his entire weight, digging his nails into his skin. "Then maybe you shouldn't have lost her. She's mine. *Mine*. Finders keepers."

The man let out a single cackle, his chest moving roughly as Motoko tried to hold on to him. "That's not how it works with living things, child. She's not a coin, or a football, or a wallet."

"Then why is she yours? If she's a living thing." Motoko stepped back, as if to prove his point. He knew he'd just told him she was his, but it wouldn't hurt not to mention that right now.

"Well, I suppose it's like you belong to your parents." He replied coolly.

"I don't have any."

His face pained. "I'm sorry." He shifted his weight onto his other foot, stroking Sol behind her ear, and she purred like she'd never purred when Motoko petted her. "But everyone has parents. Someone created you. I'm sorry they're not here for whatever reason, but at one point two people *made* you."

Motoko had never thought about it like that. It made his chest hurt in an odd way. He'd always found comfort in belonging to the sun, the earth, and the slums. He thought he had beamed into existence at one point. The idea that his parents might even still be around was nonsensical, though he supposed it had to be true. That maybe, just maybe, they might still want him, that they hadn't abandoned him but rather lost him, the way this man had lost Sol.

The man looked torn for a moment before saying softly, "I have to take Gracie home. I hope you understand."

"Her name is *Sol*." His chest heaved with emotions he didn't understand, his nose prickling.

The man's eyes softened, and he didn't speak for a long time. "Can I do anything in return? Something to make up for it?"

Motoko racked his brain. He wanted food, and shelter, and Sol. Then, "can you find my parents?"

It was something he had not thought to utter until the words left his mouth. He tried to read the man's expression, but he'd never quite gotten the hang of that skill. He might have to practice, to discover his parents' feelings if he ever found them. To figure out if they liked him in the way that he liked Sol. He had never really thought about the possibilities, but now his brain was ringing with them, each one scarier and more exciting than the one before.

The man's lips turned upwards into a smile. "I can certainly try."

The Dark Between Worlds

PROZA & POEZIE

By: *Tim Groot*

In the dark between worlds, the Dawdler floated unmoved. Looking back, there was the light from where they'd come, forward, there was the dark ahead. The Forerunners, floating past the Dawdler, hurtled towards the darkness. Some would push and tug them, call for Dawdler to follow. "Don't just stand there," they'd snap at them. "There is no point in avoiding the inevitable." But the Dawdler floated unmoved, in the dark between worlds.

Later, there came the first of the Old Guard, only some of whom the Dawdler had known. "The Forerunners are right, Dawdler," they'd tell them. "There's no way back, only forward." But the Dawdler remained unmoved, floating in the dark between worlds.

More of the Old Guards floated past, and the more came the more the Dawdler recognised. Eventually their closest acquaintances came by on their way ahead, stopping to talk to them. "Come with us, Dawdler," they pleaded. "It is time to let go." But the Dawdler stayed unmoved, in the dark between worlds.

And there they would stay, even as the last of their kind drifted past them, down into the darkness like comets through the sky. And as stars were born and died, painting the universe with a thousand colors, they would float between light and shadow. Unchanged and unmoved.

Then, on one fateful day, as the Dawdler gazed back at the world they had once come from, a voice came up from behind them.

"Excuse me?"

The Dawdler turned around, and confusion took hold of them. For floating before them was a Guide, who had come back from the dark ahead. "Are you the dawdler?" they asked, smiling.

"I am," the Dawdler stammered, quietly.

"Good," the Guide said. "Then I have found the one I seek."

"You seek me? Why?"

"To help you on your way, of course."

The Dawdler looked away from their gaze, down into space below them. "Your efforts will be fruitless," they muttered. "I won't go."

The Guide frowned. "Why won't you, though?"

"Because I'm not a blind fool like all the others!" The Dawdler snapped. "I can see what's ahead, and it's nothing but a lifeless, barren void. A dead end, if you will."

"A dead end?" the Guide asked. "But surely I couldn't have come back to get you if there was nothing to guide you to."

"Then this must surely be a trick!" The Dawdler exclaimed, growing more agitated. "Either you're deceiving me, or my own mind has failed me."

"The metaphysical conscience cannot be tampered with," the Guide sighed. "You know that as well as I do. Now stop dancing around the matter at hand! We both know why you're here."

The Dawdler stared at them with open eyes. "Not a single soul knows the contents of mine," he hissed, slowly drifting backwards.

"I know you're scared," the Guide stated. "Because so was I. So were we all when the time came to move on. Now pray tell me what is keeping you back."

The Dawdler's anxious rage faded away, and as they gazed into the dark world ahead of them they sighed. "It's because there's nothing there... for me," they admitted.

The Guide stroked their chin. "Go on."

"I had a place back in the old world, a purpose. But in the new one I won't matter, I'm sure of it."

The Guide laughed at them, slowly shaking their heads. "You underestimate yourself, Dawdler, for your fears are misguided."

They reached out and took a hold of the Dawdler's hands. "There is a world out there, with a place for all who desire one. Won't you dawdle no more, my friend?" they asked, smiling all the while. "It's time to come home."

A tear made its way down the Dawdler's cheeks as their stubborn nature slowly gave way, and they gave the Guide a quick, decisive nod. They chuckled, nodded back, and as they turned and floated on into space, the Dawdler finally moved with the Guide. And as the world ahead grew ever closer, to their surprise the Dawdler saw the clouds part and light shining through. The dark ahead had not been that dark, after all.

HET BOOSWORDENSTAPPENPLAN

Door: Thomas van Royen

In 2018 schreef Thomas van Royen 'Het Booswordenstappenplan' in de 'Argus is boos' editie, het vierde nummer dat jaar. In deze tijden van corona is het natuurlijk extra fijn om af en toe je frustratie kwijt te kunnen en wat stoom af te blazen. Met dit stappenplan is dat een peulenschil. Dus ga er rustig voor zitten en let goed op, want na het lezen van dit artikel weet ook jij hoe je gemakkelijk lekker boos kan worden!

Dit stappenplan is bedoeld om bij elke gelegenheid even lekker boos te worden, want soms is dat precies wat je nodig hebt. Of je nu op de verjaardag van tante Bep bent waar ze nu juist alleen die taart heeft die je zo smerig vindt, of een romantische strandwandeling maakt en je je doodergert aan het zand dat steeds tussen je tenen komt, of als je in de supermarkt bent en de persoon voor je tergend langzaam loopt: dit stappenplan zal je ongeacht de omstandigheden helpen om van een koele kikker in een driftkikker te veranderen.

STAP 1: Vind je doelwit

Eerst is het belangrijk om iets te vinden waarover je je druk kan maken, het is zonde van de moeite als je loze irritaties rondstrooit. Een misvatting is dat alleen personen als doelwit gelden: voorwerpen of situaties kunnen net zo goed gelden als mikpunt, je moet gewoon een beetje creatief zijn. Zie je die spuuglelijke vaas die je ooit cadeau hebt gekregen van die onnadenkende 'kennis'? Of heb je even genoeg van dat rotweer en moet je even stoom afblazen? Doelwit gevonden! Voorwerpen en situaties zijn ideaal om over te flippen als je geweld zou willen gebruiken. Als je dit namelijk bij personen wil toepassen, is het een stuk minder gewenst en is de kans groter dat je in aanraking komt met de wet. Spreek wel een persoon aan over hetgeen waaraan je je ergert: het ziet er namelijk nogal vreemd uit als je tegen die vaas loopt te schreeuwen.

STAP 2: Tel tot tien

Nu je je doelwit hebt gevonden is het tijd om je langzaam op te winden. Tel eventjes tot tien en zorg voor een onregelmatige ademhaling. Je moet die boosheid door je aderen voelen stromen, dus zorg dat die zuurstof ongelijk verdeeld binnenkomt en je lichaam even onregelmatig weer verlaat. Als je je er fijn bij voelt, mogen je tanden hoorbaar knarsen en mag je lichtjes grommen als je uitademt. Ademhalen door de neus is aan te raden: dit klinkt net wat agressiever en zorgt ervoor dat mensen die je willen kalmeren uit de buurt blijven. Bal ondertussen ook je vuisten voor het gewenste effect en zet die frons maar op je gezicht. Wenkbrauwen naar beneden, verwrongen mond, woedende ogen, ja, perfect! Volgens mij ben je klaar voor de volgende stap.

STAP 3: Ga op het doelwit af

Deze stap dient subtiel genomen te worden, alles zit hem in de verfijning. Loop in een steeds sneller tempo op je doelwit af terwijl je vlammeende ogen erop gericht blijven. Schat de afstand en snelheid wel een beetje in – je wil immers niet dat je minutenlang onderweg bent – maar je wil ook niet sprintend aan komen zetten: je moet die energie zo namelijk ergens anders voor inzetten. Ben je er al? Tijd voor de volgende, cruciale stap.

STAP 4: De opbouw

Net als bij de vorige stap is finesse van belang. Neem nog even een paar onregelmatige ademteugen. Verhef je stem tot middelhoog volume, maar niet té hoog want je wil iet meteen al die kracht verliezen. Het helpt om te beginnen met een retorische vraag die normaal nergens op zou slaan, maar je verwacht dan ook geen antwoord. Gebruik bijvoorbeeld zinnen als: 'Wat heeft dit te betekenen?', 'Zijn we helemaal gek geworden?' of 'Is dit een grap ofzo?' Na de onbeantwoorde vraag moet je de toon van je stem steeds hoger laten worden. Begin wel om de paar zinnen vanaf een lagere toon, je wil namelijk niet overkomen als een psychotische chihuahua die op elk moment uiteen kan spatten (tenzij dit natuurlijk je intentie is). Nu je de opbouwende tirade achter je hebt gelaten is het meteen tijd om door te gaan naar het echte werk. De overgang tussen deze twee stappen moet snel zijn, anders krijg je niet het gewenste effect.

STAP 5: Het toppunt van boosheid

Eerst wil ik je feliciteren met het bereiken van de vijfde stap: ondanks alles ben je klaar om helemaal uit de pan te gaan in die overvolle treincoupé of heb je het helemaal gehad met de deksel van de pot augurken die maar niet open wil. De vragende toon in je stem is volledig verdwenen en je kan nu volledig overgaan in een woede-uitbarsting. Haal alle verwijten erbij die je maar kan bedenken en spreek woorden uit die je normaal gesproken nooit zou uitspreken. Wees vooral creatief: het is jouw woede en de laatste stap is daar de beste uiting van. Laat je meevoeren door je kwaadheid en wees als een allesvernietigende lavastroom, met woorden of met daden. Doe dat in het laatste geval alleen bij voorwerpen of situaties natuurlijk, anders komt de hand van de wet toch wel erg dichtbij.

Argus archief: Jaargang 16, nummer 4, juni 2018

Een puur informatieve handleiding witwassen voor de arme student

Door: Maud Roelse

In 2018 schreef Maud Roelse 'Een puur informatieve handleiding witwassen voor de arme student' in het themanummer Geld, de tweede Argus van dat jaar. Geld blijkt ook vandaag de dag nog een struikelblok te zijn voor menig student. Halverwege de maand is de bodem van de bankrekening al in zicht. Paniek! Maar wees gerust, volgens Maud is er een oplossing: witwassen. En zij legt ons hier haarfijn uit wat de spelregels en haken en ogen zijn van deze criminele praktijken, zodat je goed voorbereid kan beginnen.

Je kent het wel: het is het einde van de maand en je kunt wel een extra zakcentje gebruiken. Je hebt nog wat zwart geld van je criminele activiteiten achter de hand, maar dit geld kun je niet gebruiken, want ja, het is zwart geld. Aangezien je niet de rest van de week op water en brood wil leven, zit er nog maar één ding op: witwassen! Er is echter een probleem: je hebt absoluut geen kaas gegeten van geldzaken. Geld verdienen met je handeltje in gestolen Swapfietsen of de doorverkoop van samenvattingen, dat is meer jouw ding. Maar wees niet bevreesd: leven op Cup-a-Soup of instant noedels is niet nodig, jij gaat dineren als een prins. Hier komt een korte eenvoudige handleiding witwassen, met tips van jouw favoriete topcrimineel. Oké, dat dan weer niet, maar je gaat wel leren hoe je jouw minifortuin om kunt toveren in kogelbiefstuk met pepersaus.

Allereerst is het goed de verschillende fases van het proces even door te lopen. We onderscheiden inbreng, circulatie en integratie. Eerst moet je het, meestal contante, geld in het financiële systeem brengen. Vervolgens ga je een aantal complexe financiële transacties uitvoeren om de oorsprong van het geld te verhullen. Daarna ga je het vermogen in de bovenwereld investeren. Oké, zo klinkt het allemaal wel heel eenvoudig. Gewoon even drie stappen doorlopen en je bent klaar voor een etentje bij De Librije. Dat is natuurlijk iets ingewikkelder, laat mij het je uitleggen.

Laten we even een eenvoudig voorbeeld nemen: je hebt een fortuin verdiend met de illegale verkoop van gelekte Game of Thrones-afleveringen. Jij bent immers niet het soort piraat dat de afleveringen gratis op watchfree.com gooit. Zoals eerder genoemd wil je het geld dat je daarmee hebt verdiend omtoveren in boerenduif met koolrabi en hazelnoot. Daarom besluit je een paar bedrijven op te richten in een ver land met gebrekkige controle op geldstromen. Ook richt je een vennootschap op in eigen land. Hoe je dit precies moet doen moet je maar even googelen. Een besloten vennootschap (bv) oprichten is niet eenvoudig en moet volgens een aantal regels gebeuren. Gebeurt dit niet dan heeft totstandkoming van de bv nooit plaatsgevonden. Het is in ieder geval goed om te weten dat je aan een aantal eisen moet voldoen, namelijk: je moet minimaal één eurocent als startkapitaal

hebben en je moet een vennootschap oprichten via de notaris. De notaris moet een notariële akte opstellen met daarin statuten. Statuten zijn gewoon grondregels, maar statuten klinkt lekker moeilijk en officieel. Ontbreekt de notariële akte, dan leidt dit tot nietigheid. De bv bestaat dan niet. Het is ook nodig om ingeschreven te worden in het handelsregister, want tot dat gebeurt ben je hoofdelijk aansprakelijk. Hoofdelijk aansprakelijk houdt in dat elke schuldenaar aansprakelijk is voor de gehele schuld van de schuldeiser, ook als er meerdere schuldenaren zijn. Als ik jou was, zou ik maar snel inschrijven bij het handelsregister, anders moet jij straks dokken als één van jouw complicen zich in de nesten heeft gewerkt door te investeren in aandelen van de V&D.

Je gaat wel leren hoe je jouw minifortuin om kunt toveren in kogelbiefstuk met pepersaus.

Al het geld dat jouw bloeiende handeltje oplevert, wordt gestort en overgemaakt naar één van jouw bedrijven in het buitenland. Vervolgens maakt dat bedrijf het weer over naar een ander bedrijf dat eveneens van jou is. Jouw eigen bedrijf gaat vervolgens geld van het buitenlandse bedrijf lenen en je creëert dan een fictieve omzet en winst. Oké, lees dat stukje nog maar een keertje. Het is eenvoudiger dan het klinkt, geloof me. Als je het eerder beschrevene doet, kun je toch lekker winst maken, zonder dat de politie erachter komt dat er achter die lieve student Keltische taal en cultuur, een geharde crimineel schuilgaat. Dit is natuurlijk niet de enige manier om je centjes wit te wassen, maar slechts een voorbeeld. Je kunt ook witwassen via het casino of online. Het is vooral belangrijk dat het geld op zo'n ondoorzichtige manier verplaatst wordt, dat het niet meer terug te leiden is naar jouw illegale praktijken. Je kunt ook gebruikmaken van valse facturen om je zwarte, criminele vermogen een schijnbaar legale status te geven. Het zwarte geld gewoon contant uitgeven kan ook, maar dit gaat op den duur nogal opvallen aangezien bijna iedereen tegenwoordig pint. De weekendboodschappen contant afrekenen is tegenwoordig al verdacht, dus een nieuwe Fiat Multipla afrekenen met biljetten van vijf euro raad ik je niet aan. Het kopen van een Fiat Multipla trouwens ook niet.

Maak het vooral zo ingewikkeld mogelijk en wees, wat je ook doet, niet transparant.

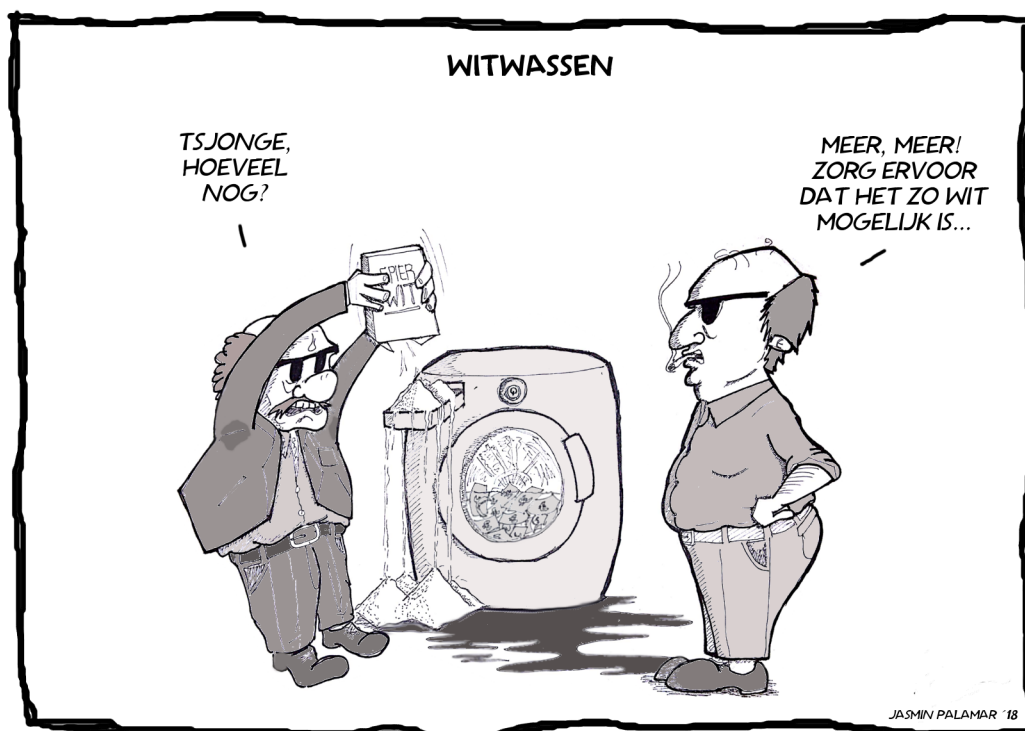
Een paar puntjes van aandacht bij dit razend interessante witwasproces: zorg ervoor dat het geld wisselt van de ene valuta naar de andere. Dit maakt de omloop van jouw geld nog ondoorzichtiger. Let erop dat je meerdere vennootschappen, trusts, stichtingen en andere rechtspersonen in verschillende landen, die onderlinge transacties ondergaan, gebruikt. Maak het vooral zo ingewikkeld mogelijk en wees, wat je ook doet, niet transparant. Ook kan het handig zijn een katvanger te gebruiken. Dit is een persoon die geld ontvangt op zijn rekening, dat hij vervolgens moet overboeken of opnemen en afgeven. Dit kan je oom Jan misschien wel doen, die is toch werkloos sinds hij het budget voor het personeelsuitje heeft geïnvesteerd in bitcoins. Ga ook vooral smurfen. Dat klinkt leuk en dat is het ook wel. Smurfen is namelijk het vervoeren of overboeken van kleine hoeveelheden geld om onder de meldingsgrens te blijven. Dit kun je ook eenvoudig uitbesteden aan je buurjongen van veertien. Dan kan hij zijn krantenwijk opzeggen en ontstaat er een win-winsituatie.

Mocht je dit nu lezen en denken: 'Man man man, wat is witwassen een boel werk zeg! Ik ga nog liever een paper over de vroegmiddeleeuwse kookcultuur in Zuidoost Wales ín het Iers schrijven', dan snap ik dat helemaal.

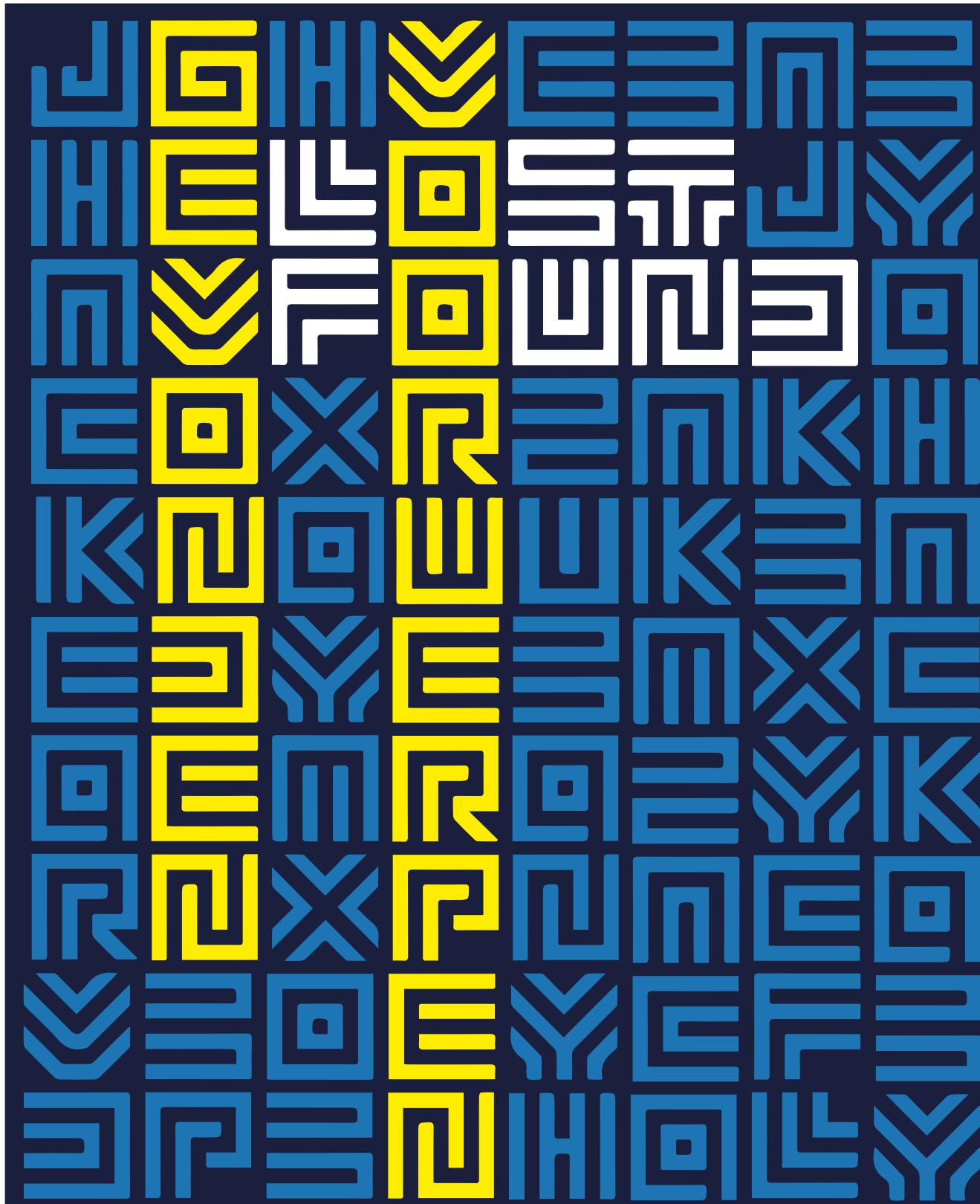
Gelukkig kan ik je vertellen dat ze nog een crewlid voor alleen de nacht zoeken bij de McDonald's aan de Oude Gracht in Utrecht. Dan kan je daar allemaal wit geld gaan verdienen dat je meteen uit kunt geven aan bonusproducten in de Albert Heijn. Met een beetje geluk zijn de Knorr-wereldgerechten in de aanbieding. Eerlijk is eerlijk, het is toch wel een fijn idee dat je niet elk moment van je bed in je studentenkrot ergens in Kanaleneiland kan worden gelicht, omdat je ome Jan per ongelijk zijn mond voorbij heeft gepraat over de witwaspraktijken, nietwaar?

Ik ben me ervan bewust dat dit artikel over kan komen als aanmoediging om het criminele pad te bewandelen. Mogelijk heeft dit iets te maken met het frequente gebruik van de gebiedende wijs, wie zal het zeggen. Laat ik daarom om niet over te komen als iemand zonder moraal, even de site van het Anti Money Laundering Centre quoten: 'Witwassen verziekt de economie en de samenleving. [...] Witwassen is een ernstige bedreiging voor de economie en het tast ook de integriteit van de financiële sector aan.' Houd dit vooral in het achterhoofd als je weer eens geneigd bent een stomerij te openen in Tsjetsjenië om je geld van kleur te doen veranderen.

Argus archief: Jaargang 16, nummer 2, februari 2018

argus

Argus is een uitgave van UHSK